جیہنوں بارھویں سیرت نعت مقابلہ (۱۹۹۰ء) وچ صدارتی ایوارڈ دتا گیا

نعتاں دی اٹّی

راجا رشید محمود

اختر کتاب گھر

اطہر منزل۔ نیو شالامار کالونی

ملتان روڈ۔ لاہور۔ کوڈ ۵۴۵۰۰

راجا رشید محمود

اختر کتاب گھر
اظہر منزل نیو شالامار کالونی
ملتان روڈ لاہور ۲۵

سبھے حق لکھاری دے

کتاب: ـــــ نعتاں دی اٹی
شاعر: ـــــ راجا رشید محمود (ایم اے۔ فاضل درس نظامی)
صفحے: ـــــ ۱۴۴
دوجی واری ـــــ اک ہزار
چھپن دا سال: ـــــ ۱۹۸۷ء
چھاپن ہار: ـــــ یونس پرنٹرز دربار مارکیٹ لاہور

قیمت
۱۸ روپے

اوس نعت لکھاری دے ناں
جنھے چاہیا

تمنّا ہے، درختوں پر ترے روضے کے جا بیٹھے
قفس جس وقت ٹوٹے طائرِ رُوح مقیّد کا

ـــــ تے اوہدی منّی گئی

کرامت علی خان شہیدیؒ مدینے گیا
اوہدی نظر روضے شریف تے پئی،
آپ اجے نہیں سی پہنچیا
تے اوہدی روح دا پنچھی اوہنوں چھڈ کے روضے وّل اُڈّ گیا

ذرا رستہ نہ بھُلّیں، سِدّھا پہنچیں اوس روضے تے
مرے کلبوت وچوں پنچھیا جس ویلے اُڈ جاویں

ویروا

تُسیں ممدوحِ یُوسفؑ دے، تہاڈا مدح خواں میں وی
ہے میرے کول ایہ نعتاں دی اَٹّی یا رسُول اللہ!

(صلّی اللہ تعالیٰ علیک وسلّم)

مُڈھلی گل

ساریاں تعریفاں تے اللہ پاک لئی نیں۔ الحمدُللہ۔ پر جہدی تعریف ساریاں تعریفاں دا حقدار کرے، اوہ "محمدؐ" ہُندا اے۔۔ صلّی اللہ علیہ وآلہ وسلّم۔۔ آقا حضور صلّی اللہ علیہ وآلہ وسلّم دا پاک ناں ای دَسدا اے جے اوہناں دی تعریف ازل توں ہے، ابد تیک رہوے گی۔ جس ویلے کجھ نہیں سی، سرکارؐ دی ثنا ہو رہی سی، جد کجھ نہیں ہووے گا، ایہ ہو رہی ہووے گی۔ ایس لئی، جے ایہ کم اوہ کردا اے جنھے ازل تے ابد بنائے نیں۔ اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهٗ يُصَلُّوْنَ عَلَى النَّبِيِّ ۔ جد اللہ کریم آپوں اپنے سوہنے تے دُرُود بھیجدا اے، ایس سلسلے وچ گَل دا سوال کیہ اے!

ساڈے خالق تے مالک نے ساہنوں حکم دِتّا اے جے اسیں اوہدے سوہنے پاک نبی (صلّی اللہ علیہ وآلہ وسلّم) دی بارگاہے دُرُود تے سلام دا نذرانہ پیش کریے۔ صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا۔ مطلب ایہ، پئی رب سچے دے سوہنے تے درود بھیجنا اللہ تعالیٰ دی سُنّت اے، تے اوہناں دی جناب وچ سلام پیش کرنا اللہ تعالیٰ دا حکم مننا اے۔ خُدا تعالیٰ دی سُنّت نوں لیّے تے اوہنے اپنے محبوب پاک صلّی اللہ علیہ وآلہ وسلّم بارے اپنے کلام پاک وچ جو جو کجھ فرمایا اے، جس جس طرح اوہناں دا ذکر کیتا اے، اوہ سامنے نہ ہووے تے اللہ تعالیٰ دی سُنّت پوری نہیں ہو سکدی، نعت نہیں لکھیندی۔

ایہدا اک مطلب تے ایہ اے، جے اسیں نعت لکھن واسطے رہنمائی قرآن شریف کولوں لیّے۔ جے اسیں اپنے مسلمانی دے دعوے وچ سچّے آں تے حضور (صلّی اللہ علیہ وآلہ وسلّم) دے گُن گوندے رہیے، اوہناں دی تعریف توصیف وچ لگے رہیے اُتے اوہناں دی بارگاہے درود سلام دیاں ڈالیاں پیش کردے رہیے۔ پر اک مطلب ایہ وی اے جے ایس حوالے نال اپنی عاجزی نوں وی منّیے۔ جے اسیں اوہناں دے مقام نوں جان دے ای نہیں، اوہناں دی تعریف دا حق کِداں ادا کر سکدے آں۔ نعت لکھن توں پہلوں ایہ احساس ضروری اے کہ سرکارؐ دے مرتبے

داجانُوں تے اللہ پاک آپ ای اے، تے جہڑا مقام نوں نہ جاندا سمجھدا ہووے، اوہ نعت لکھ کے اپنی عاقبت سوارن دی کوشش تے کر سکدا ئے، نعت لکھن دا حق نہیں ادا کر سکدا۔

حق تے کیہ ادا کرناں ایں، حکم تے مَنیے نال اللہ تعالیٰ دی سُنّت تے عمل تے کریے۔ آقا تے درود بھیجیے، اوہناں دے حضور سلام پیش کریے، اوہناں دی تعریف کریے۔ تے جے ایہیں زیادہ مضمون اللہ سوہنے کولوں ای اُدھار لیئے تے چنگا اے۔ ایسے خیال نال سورۃ آلِ عمران نوں ویکھیے تے پتا چلدا اے جے اللہ تعالیٰ نے اپنے سوہنے نوں حکمت سکھاؤن والا تے لوکاں نوں پاک فرماؤن والا کہیا اے تے اوہناں دے بھیجن نوں مسلماناں تے اپنا احسان آکھیا اے۔ سورۃ حجر وچ اوہناں دی جان دی سَوںہہ کھاہدی شُو۔ سورۃ بلد وچ اوس شہر (مکّہ شریف) دی قسم کھاہدی شُو، ایس خاطر جے آپ حضورؐ اوہدے وچ تشریف رکھدے سن۔ فیر اوہنے حضورؐ دی جَد (حضرت ابراہیم علیہ السلام) دی تے فیر حضرت ابراہیمؑ دی اولاد (یعنی خود اپنے سوہنے محبوبؐ) دی سَوںہہ کھاہدی۔ سورۃ نسآء وچ "اپنے سوہنے دے ربؐ" دی کہہ کے، اللہ نے آپ اپنی قسم کھاہدی۔ سُبحان اللہ!

سورۃ الفتح وچ سرکارؐ نوں خوشخبری دین والے، ڈراؤن والے تے "گواہ" فرمایا تے ساڈوں اللہ تے اوہدے رسولؐ اُتے ایمان لیاؤن تے سرکارؐ دی تعظیم توقیر کرن دا حکم دِتّا۔ سورۃ الحجرات وچ ہے، جے اللہ تے رسولؐ توں اگّے نہ وَدھو، تے اپنی واج اپنے آقا دی واج توں اُچّی نہ ہون دینا۔ سورۃ نُور وچ ہے کہ جیکن اک دُوجے نوں بلاؤندے او، اِنج حضورؐ نوں بلاؤن دی جرأت نہ کرنا۔ سورۃ بقرہ وچ اشارہ اے پئی اپنے آقا دے ذکر وچ کوئی اجیہا لفظ نہ بولنا، جیہدوں وگاڑ کے دی ایہو جیہے معنے نکلدے ہون جہڑے اوہناں دے رُتبے توں گھٹ ہون۔ لَا تَقُوۡلُوۡا رَاعِنَا وَ قُوۡلُوا انۡظُرۡنَا۔

اللہ پاک دے محبُوب (صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم) نے اک جھگڑے دا فیصلہ حضرت زبیرؓ دے حق وچ دِتّا تے دُوجے فریق دے دل وچ ایہ خیال آیا جے حضورؐ نے رشتے داری پاروں حضرت زبیرؓ دی پلّھ کیتی اے۔ ایس تے اللہ کریم نے سورۃ نسآء وچ فَلَا وَ رَبِّكَ اپنے محبوبؐ دے رب دی سَوںہہ کھا کے کہیا، جے آپس دے جھگڑے وچ حضورؐ نوں جج نہ منن والے وی مسلمان نہیں گے، تے اوہناں کول وی ایمان کوئی نہیں جنھاں نوں حضورؐ دا فیصلہ منّا دلوں اوکھا دِسّے۔ ایسے سُورۃ وچ اللہ پاک نے فرمایا کہ جہڑے لوکی کوئی گُناہ کر بیٹھن، اوہ اپنے آقا دے حضور حاضر ہون۔ فیر اللہ تعالیٰ کولوں معافی منگّن۔ فیر اوہناں دے آقا اوہناں دی سفارش کرن تے اوہ اللہ نوں ضرور ای توبہ قبول کرن والا تے مہربانی کرن والا پان گے۔

آلِ عمران وچ ہے کہ جے کوئی بندہ اللہ تعالیٰ نال محبّت کرنا چاہے، تے اوہنوں چاہیدا اے جے حضورؐ دا فرمانبردار بنے۔ انج کرلیو شُو تے اللہ تعالیٰ اوہدے نال محبّت کرن لگ پئے گا تے اوہدے گناہ بخش دئے گا۔ سورۃ توبہ وچ ہیگا ئے جے اللہ، رسولؐ دے دِتّے تے راضی ہونا ای چنگا اے۔ سورۃ مائدہ تے نسآء وچ سرکارؐ دی آمد نوں نُور دا آؤنا فرمایا گیا اے۔ سورۃ انفال وچ روڑیاں دی اوس مُٹھ نوں جہڑی سرکارؐ نے بدر دی جنگ وچ کافراں ول سُٹّی سی، اللہ تعالیٰ نے اپنا کم دسیا۔ آپ اوہ رؤف تے رحیم ہے، اوہنے سورۃ توبہ وچ مسلماناں لئی حضورؐ نوں رؤف تے رحیم فرما دِتّا۔ سورۃ انفال وچ فرمایا کہ جد تیکر حضورؐ مسلماناں وچ موجود نیں، اللہ تعالیٰ اوہناں نوں عذاب نہیں دے گا۔ اللہ تعالیٰ ساریاں عالماں دا پالنہار ہے، اوہنے اپنے محبوبؐ نوں ساریاں عالماں لئی رحمت قرار دِتّا۔ (سورۃ انبیاء)۔ سورۃ احزاب وچ ہے جے مسلماناں دیاں جاناں یا اوہناں دے مال یا ہور کسے معاملے وچ جو کجھ اللہ، رسولؐ فرمان، اوہدے وچ دخل دین دا کسے نوں حق نہیں، اوہناں دے حکم تے سر جھکانا ای ایمان دی نشانی اے۔

قرآن نے حضور (صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم) دے خُلق نوں عظیم فرمایا، اوہناں دے ذکر نوں اوہناں دی خاطر بلند کرن دا اعلان کیتا؛ سرکارؐ نے چاہیا پئی بیت المقدس دی بجائے کعبہ مسلماناں دا قبلہ بن جائے تے اللہ تعالیٰ نے کہیا، سوہنیا! تُوں ایہ چاؤہناں ایں تے انج ای سہی۔ ہے فیر جدھر (مسجد حرام وَل) دل کردا ای، مُنہ کر لے۔ اللہ تعالیٰ نے کدی تے اپنے محبوبؐ دے دشمن دے ہتھ ٹُٹّن دی خبر دِتّی (سورۃ لہب)، تے کدی ایہو جیہاں دے حرامی ہون دی حقیقت ظاہر کر دِتّی (سورۃ نٓ)۔

قرآن مجید دے ایہ تھوڑے جیہے مقام دسّے گئے نیں۔ اُنج تے سارا کلام ای خُدا تعالیٰ دے محبُوب (صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم) دی تعریف نال بھریا ہویا اے۔ پر جہڑیاں

گلّاں دی مُن نشان دہی کیتی گئی اے، اینہاں دا ای خیال رکھیے تے کجھ ایہ صورت بن دی اے جے نعتاں وِچ سرکارؐ دے حکمت سکھاؤن تے لوکاں نوں پاک فرماؤن دی گل کیتی جائے۔ اوہناں دی تشریف آوری نوں اللہ تعالیٰ دا احسان مَن کے منایا جائے۔ سچّے دی ایس لئی تعریف کیتی جائے جے سرکارؐ او تھے سن۔ تے اج جو اوہ مدینے پاک وِچ نیں تے اوہدی تعریف ودھ توں ودھ ہووے۔ اللہ پاک جنھاں دے پیو دادے دی 'تے خود جنھاں دی' تے اوہناں دے ربّ ہون پاروں اپنی سونہہ کھاندا اے' اوہناں دے رُتبے دا اندازہ کر کے گل کیتی جائے۔ حضور (صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم) خوش خبری دین والے نیں، ڈراؤن والے نیں، گواہ نیں تے اوہناں تے ایمان لیاؤن تے اوہناں دی عزّت تے تعظیم کرن دا خدائی حکم مَن کے اسیں نعت لکھیے، کہ جے اوہناں دی تعظیم توقیر کیتی تے اوہ خوش خبری دین والے نیں۔ جے ایہدے وِچ 'بد قسمتی نال کمی رہ گئی تے اوہ ڈراؤن والے نیں۔ تے ایس معاملے وِچ اسیں جو وی کر رہے آں، سرکارؐ ویکھدے نیں تے گواہ نیں۔

اساں نعت وِچ کوئی ایہو جیہی گل نہیں لیاؤنی جہدا معنیٰ ایہ نکلے پئی اسیں اللہ دے رسولؐ توں اگے ودھ رہے آں۔ اوہناں نوں ایس طرح پُکارنا وی نہیں جس طرح اک دُوجے نوں بلاؤنے آں۔ ایس لئی جے اوہ ساڈے جیہے نہیں سن۔ اللہ تعالےٰ نے پورے قرآن شریف وِچ اوہناں نوں ناں لے کے نہیں خطاب کیتا۔ ایس واسطے سانوں سرکارؐ دا ناں لے کے نہیں بلاؤنا چاہیدا۔ "یا محمدؐ" کہنا ٹھیک نہیں۔ "یا رسُول اللہ" کہو۔ بلکہ نعت وِچ سرکارؐ دا ناں لین دی بجائے اوہناں دے خطاباں تے القاباں توں کم لوو۔

قرآن شریف توں کجھ پچھے تے نعت لکھن والا کوئی ایسا لفظ محاورہ، تشبیہ استعمال نہیں کر سکدا، جیہڑا اوہناں دے اُچّے تے سُچّے مرتبے دے مطابق نہ ہووے۔ ایہو جیہی غلطی ہو جائے تے کیتی کرائی گھوہ پین دا خطرہ اے، اعمال جبط ہو سکدے نیں۔

سانوں چاہیدا اے پئی حضور صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم دے دربار وِچ دُرود تے سلام دا نذرانہ پیش کریے۔ جے ساتھوں کوئی غلطی ہو جائے، گناہ

کر ہوئیے تے اپنے آپ نوں سرکار (صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم) دے دربار وِچ پیش کریے، اللہ تعالےٰ کولوں استغفار منگیے، سرکارؐ کولوں سفارش کرائیے تاں جے اللہ تعالےٰ توبہ قبول کرے تے مہربانی فرمائے۔ حضور (صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم) دی اتّباع، اوہناں دی فرمانبرداری وَل توجہ کریے تاں جے اللہ تعالےٰ سانوں دوست بنا لئے۔ نعتاں وِچ حضور (صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم) دے ہتھ نوں خُدا دا ہتھ کہیے، اوہناں دے فعل نوں اللہ تعالیٰ دا فعل آکھیے، اوہناں دی اطاعت نوں خُدا تعالیٰ دی اطاعت سمجھیے، اوہناں دی محبت نوں خُدا تعالےٰ دی محبت منّیے۔ سرکار (صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم) نوں ساریاں عالماں واسطے رحمت کہیے۔ سانوں رافت تے رحم دی لوڑ ہووے تے اوہناں دے دَر توں منگیے، جے اللہ تعالےٰ نے اوہناں نوں مومناں واسطے رؤف تے رحیم کہیا اے۔ حضور (صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم) نوں اپنے توں زیادہ اپنیاں جاناں دے مالک جانیے تے ایس گل دی تبلیغ کریے۔ سورۃ احزاب دی رُو نال آقا حضور صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم نوں مسلماناں دیاں زندگیاں دے مُختار منّیے، اوہناں دے خُلق دا ذکر کریے۔ اوہناں دا ذکر، اللہ تعالیٰ دی سُنّت وِچ، صرف اوہناں نوں خوش کرن لئی، کریے۔ جیہڑے اوہناں دے مخالف نیں، جیہڑے اوہناں دی تعریف اتے تعظیم توقیر وِچ کمی کردے نیں، جیہڑے اوہناں دے کردار تے (نعوذ باللہ) اُنگلی اُٹھاندے نیں، —— ایہو جیہیاں دے خلاف قلم اُٹھاؤنا وی نعت لکھن والیاں واسطے ضروری اے۔ ایہو ای خُدا تعالےٰ دی سُنّت پاک اے۔

حضور پُر نور صلّی اللہ علیہ وآلہٖ وسلّم دی حیاتی مُبارک ساڈے واسطے نمونہ قرار دِتّی گئی اے۔ جیہڑے کم سرکارؐ نے کیتے، سانوں چاہیدا اے جے اوہناں کماں نوں اپنائیے تے اوہناں دی ای تبلیغ کریے۔ سرکارؐ نے فرمایا جیہڑا حسد کرے' اوہ ساڈے وِچوں نہیں۔ کوئی شخص اپنے مسلمان بھرا دی بدخوئی نہ کرے' اوہدی چُغلی نہ کھائے۔ جیہڑے شخص دا گوانڈھی اوہدے شر توں محفوظ نہیں، اوہ مسلمان نہیں گا۔ جہدا گوانڈھی راتیں بھکھّا سُتّا، اوہ جنّت وِچ نہیں جائے گا۔ غرض نعت دے حوالے نال وی معاشرے تے ماحول نوں پاکیزہ بناؤن لئی قلم چکنا' اتے

سرکارؐ دی تعلیم کو نکھ رکھ کے بُغض، حسد تے کینے نوں لوکاں دے دلاں وچوں باہر کڈھن لئی قلمی جہاد کرنا بہت ضروری اے۔ حضور صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم دے ارشادات نوں زوردار طریقے نال شاعری راہیں پیش کرنا بہت چنگا کم اے۔ تے اپنے ذاتی یا پوری ملّت دے اجتماعی دُکھاں نوں سرکارؐ اگے پیش کر کے اوہناں توں رہائی منگنا بڑا ضروری اے۔

نعت کہن واسطے رہنمائی قرآن شریف کولوں لینی چاہی دی اے، جے نعت دا پہلا مجموعہ ایہو اُمّ الکتاب ای اے۔ اللہ سائیں توں بعد نعت کہن دا کم صحابہ کرامؓ تابعینؒ، تبع تابعینؒ، تے وڈے وڈے بزرگانِ دین وی کردے رہے۔ جہڑا خُدا، رسولؐ دا کلمہ وی پڑھدا ہووے، اوہدے واسطے ایہ ممکن ای نہیں کہ اوہ خُدا پاک دے محبوب پاک (صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم) دی تعریف نہ کرے۔ مومناں وچوں جہڑے شاعر ہون، اوہ نعت کہندے نیں، جہڑے شاعر نہ ہون، اوہ نثر وچ آقا حضورؐ دے احسان گنواندے رہندے نیں۔ شاعر حسّاس ہُندا اے، زمانے دے حالات توں اثر قبول کردا اے، قوم دا دُکھ درد محسوس کردا اے، اپنی حالت تے خوش ہُندا اے یا کڑھدا اے۔ کسے شخصیت وچ کوئی خاص گل نظر اوندی ہووے تے شاعر اوہدے کولوں متاثر ہُندا اے۔ اوہدی تعریف اوہنوں کرنی ای پیندی اے ــــ حضور صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم توں وَدھ انسانیت دا محسن کوئی نہیں۔ رب سچے توں بعد، مخلوق وچوں سب توں وڈے، سب توں پیارے سرکارؐ ای تے ہے نیں۔ اوہ ساری مخلوقات دے دلاں وچ وی وسدے نیں، تے خالق خود وی اپنے اِس شاہکار نال پیار کردا وسدا اے۔

حضرت حسان بن ثابت، عبداللہ بن رواحہ، کعب ابن زہیر (رضی اللہ عنہم) علامہ محمد بن سعید بُصیری، مولانا عبدالرحمٰن جامیؒ، مولانا جلال الدین رُومیؒ، کفایت علی کافیؒ، محسن کاکوروی، امیر مینائیؒ، کرامت علی خاں شہیدیؒ، احمد رضا خاں بریلوی، علامہ اقبال (رحمہم اللہ) تے دُوجے نعت لکھاری عربی، فارسی تے اُردو وچ نعتاں لکھدے رہے۔ تے لوکی ایہناں دے نعت ادب کولوں فائدہ حاصل کردے رہے۔ پنجابی زبان دا تے خمیر ای تصوّف وچوں اُٹھیا اے۔ ایس زبان دا تے سارا ادب ای مذہبی اے۔ ایسے لئی کوئی پنجابی شاعر اجیہا نہیں لبھدا جنھے نعت دا کوئی نہ کوئی شعر نہ کہیا ہووے۔ پنجابی دے بہت سارے شاعراں نے نعت دے حوالے نال کتابچے وی لکھے پر پنجابی نعت دا کوئی دیوان سامنے نہیں آیا۔

سرکار (صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم) دی ظاہری حیاتی دے ۶۳ سالاں دے حوالے نال ۶۳ نعتاں دا ایہ پراگا "نعتاں دی ڈالی" دے ناں تے پیش کیتا جا رہیا اے۔ میریاں نعتاں وچ خداوند کریم (جل شانہٗ)، دی سُنّت دا رنگ کتا کُوا ہے، نعت لکھاریاں لے دُوجیاں نو گواں کولوں استفادے دا حال کیہ اے ــــ ایہ تُسیں ویکھو، میں تے صرف ایناں جاندا واں، جے میں نعت لکھن لگیاں ایہ خیال رکھناں آں کہ آقا حضور صلی اللہ علیہ وسلم دے دربار وچ ہتھ بنھ کے کھلوتا نظریں آوواں۔ شاید سرکارؐ کوئی ٹُٹا بھجا شعر، کوئی مصرع کوئی خیال ــــ یا صرف میرا با ادب کھلوتا ای پسند فرما لین۔

میرے اُتّے کرم کمائیں میریا سوہنیا ربّا !
اپنے سوہنے کول پچائیں میریا سوہنیا ربّا !

تاہنگ اے دل وِچ، ہتھ تے کھیسہ دونویں خالی ہے گے
طیبہ جاواں، پوریاں پائیں میریا سوہنیا ربّا !

گھمن گھیر اِچ پیاآں، مدینے پہنچنا مشکل دِسّے
بیڑی میری بنّے لائیں، میریا سوہنیا ربّا !

لیکن نقشہ روضے والا اکھاں اگّے ہوسی
لیکن ہوسن رَدّ بلائیں میریا سوہنیا ربّا !

ہاڑے میرے، روضے اُتّے کدی قبولے جاون
کدی تے میری آس پچائیں میریا سوہنیا ربّا !

چاؤہناں میں محبوب ترے دے روضے اُتّے پچنا
ایسں بہانے حج کرائیں میریا سوہنیا ربّا !

ہے ویہڑا دل دا، چرخہ جذبیاں دا، شعر دا تکلہ
بنی نعتاں دی ایہ اَٹّی مرے آقا تہاڈے لئی

نبیؐ دا جو ناں لین آئے نیں، اونہاں دے وچ لکھ لے
شام سویرے کراں دُعائیں میریا سوہنیا ربّا!

جگرا دیویں پیریں ٹُر کے جاون دا جے مینوں
رَوضے جاواں چائیں چائیں میریا سوہنیا ربّا!

آقاؐ دا دیدار کرائیں، سُفنے اندر ای سبھی
سدھراں دے چہرے لشکائیں میریا سوہنیا ربّا!

ٹھنڈیاں وائیں میرے تائیں طیبہ توں پہنچائیں
کد تیکر میں بھرساں ہائیں میریا سوہنیا ربّا!

محشر وچ فرشتیاں توں محمود نُوں اک ادھ واری
آقاؐ دا بندہ اکھوائیں میریا سوہنیا ربّا!

کیہ پُچھنا ایں رُتبہ میرے سوہنے پاک نبیؐ دا
ڈنگا وجّے چار چفیرے سوہنے پاک نبیؐ دا

اوہدے تے ہر ویلے بدّل رحمتاں والے وَرہدے
ناںواں سُن جو ہنجو کیرے سوہنے پاک نبیؐ دا

ایہدے توں وَدھ کیہو جہی ہور عبادت چاہُو ہنائیں
ربّا! ناں تے لیناں آں تیرے سوہنے پاک نبیؐ دا

گل مُکّن دی گل اے ساری، جتھّوں کافر ہوئے
اُنج من دے سن خلق بتھیرے سوہنے پاک نبیؐ دا

میں تے میرے بیوی بچّے اونہاں دے بردے آں
ذکر کریندے وَڈ وڈیرے سوہنے پاک نبیؐ دا

اونہاں دی شفقت دی جس دے اُتّے چھاں ہُندی اے
ناں جپدا اے شام سویرے سوہنے پاک نبیؐ دا

رب مالک اے اوہدے کولوں ایہہ گل مُشکل ناہیں
رُخ جے میرے وَلّے پھیرے سوہنے پاک نبیؐ دا

محکن کتھّے رُتبہ سمجھے ایہہ محمُود نمانا
عزتاں شاناں توں وی اُچیرے سوہنے پاک نبیؐ دا

رات دِنیں میں جُھجدا رہناں سوچ انگیاراں اُتّے
کدتیکر اَپڑاں گا آقاؐ دیاں بروآں اُتّے

آقا داناں لینے آں تے حشر دیہاڑے نوں وی
اللہ کرسی ، ہوسی لالی ساڈیاں چہریاں اُتّے

آقا سائیں والا دوارا ویکھنا میری خواہش
طیبہ دا ناں لکھیا ہویا ئے سُتّیل سدھراں اُتّے

اِذن حضوری دا آقاؐ نے اَج تیکر نہیں دِتّا
دِل میرا تے اِس دُکھ پاروں ہُنداۓ ہیٹھاں اُتّے

ایہہ سرکارؐ دے ناڑیں لگیّاں ، کون اینہاں نوں ڈکّے
قیداں کیوں لاندے نیں لوکی ساڈیاں سوچاں اُتّے

ساڈے تے سرکارؐ اگنا ہواں اِنج قبضہ کیتا اے
ٹک جدّاں چمڑی ہُندی اے بکّیاں سرکاں اُتّے

دِل تے کیہ، فِر رُوح تے جُثّہ سب نروئے ہوون
اُس نال دا جے پھایا رکھیے دِل دیاں زخماں اُپّر

اِکّے جھاتی میں جا پُجّاں اونہاں دے دَر اُتّے
نیویں پا کے بیٹھیاں، میں نہیں چُکنیاں اکھاں اُپّر

ویکھ لیا جے، اونہاں نوں چُمّن ڈِیہہ پین گے قُدسی
محشر نوں وی نعتاں ہوسن جنہاں زباناں اُپّر

رحمت دی بدلی دی عربوں آخر آ اپڑے گی
تُبکے تے کُجھ تریل دے ہوون تیریاں پلکاں اُپّر

ناں سرکار دا لینے آں محمودؔ تے ناں اِی لینے آں
گلّاں دا بگسا اے بے عملی دیاں گنڈھاں اُپّر

ہر چنگیائی اے آقا دیاں گلّاں چوں
پھل تے پھُل پل دے نیں جِسراں باگاں چوں

میرے اندر اُلفت دا چَن چڑھیا اے
پھُٹدا اے چانن نعتاں والا رِشماں چوں

اکھاں تے بدلاں دا سایہ چنگا اے
لبھا مینوں سبق ایہو برساتاں چوں

نعت پڑھاں تے کئی کئی ہفتیاں تیکر وی
خشبوآں دے بُلّے اوندے ساہواں چوں

یاد نبیؐ نوں جیہڑی پائی سدھراں نے
نکلے گی اوہ کسراں ایہناں باہواں چوں

لج نعتاں دی، خیال دی چرخی اُتّے ہے
بو کے کڈھن لگّاں دل دیاں کھُوآں چوں

آقا دی درگاہوں رُدیاں جاناں جے
اُچیّ نہویں گل جے نِکلی مُونہاں چوں

پاک نبی سرورؐ دے مُڑ جھکے دا تیکا !
بھاتو گے تے لبھ لَو گے پُھلاں چوں

نعت نوں چھڈ کے ہوریں گلّیں لاناایں
تُوں کیہڑا سجن ایں ساڈیاں سجناں چوں

کوٹھا ڈھہن توں پہلاں چل مدینے نُوں
بھُردی آ مٹی جندڑی والیاں کندھاں چوں

گل تے تاں اے، گل آقا دی مَن لیّے
نہیں تے کیہ لبھے گا چھُرٹیاں گلاّں چوں

ہُن رشید، اقبال تے رُومی انج جویں
نہراں دریاواں چوں، سُوئے نہراں چوں

سارے اوگن ہارے رُل کے سارا زمانہ لبھّو
آقا دیاں موہاٹھاں توں وَدّھ تھَوہ ٹھکانہ لبھّو

نیکیاں کر کے نہیں تے جرُماں تے شرمندیاں ہوکے
اوس نظر وچ آون دے لئی کوئی بہانہ لبھّو

نہیرے دے زخماں نیں سانوں اُنھّیاں کر چھڈیا اے
آقا دیاں یاداں دا یارو، کوئی ٹٹانا لبھّو

موت، حیاتی، دُنیا، عُقبیٰ دی شطرنج دے اُتّے
لوڑ نہ اُس رحمت دی ہووے، ایسا خانہ لبھّو

ایتھے قبضہ ہور کسے دا ئے، ایتھوں کیہ لبھناں جے
سوہنیو! میرے دل نوں چھڈّو، ہور نشانہ لبھّو

کجھ کہندے نیں، نبیؐ دی عزّت نہیں کرنی چاہی دی
جو گل آوے سامنے، اوہدا پیٹیا تانا لبھّو

عملاں دیاں جھلکیاں نوں جہڑا اِکو واری کافی
نبیؐ دے ناں دے لنگر والا ایسا کھانا لبھو

نعتاں کہنا سُنت رب دی، ایسے واسطے لوکو
نُور پیر دے ویلے جیہا کوئی سماں سُہانا لبھو

کملا جے محمود لگے تے نعتاں ایہدیاں ویکھو
فر دُنیا وچ بھا تو، ایہدے ورگا دانا لبھو

آقاؐ دی تعلیم دی سانوں راہ دکھاوے دُکھ
ہر اِک شے نوں اپنے تھلے سُکھ پُچاوے دُکھ

ساوا اے ایہہ، ساول اپنے روضے کولوں لبھی
چنگا لگے سانوں، ساڈے دل نوں بھاوے دُکھ

ہنجوآں دا جے وتّر ہووے، یاد آقاؐ دی آوے
دل دی بھوئیں اُتے بندہ فیر اُگاوے دُکھ

واہ مدینیوں آئی لگے جس ویلے وی ایہنوں
اپنی خاص زبان اِچ گانے مِٹھے گاوے دُکھ

آقاؐ دی رحمت دا اِنج ای میرے تے سایہ اے
سِراں دے اُتے وڈا ہو کے جیویں چھاوے دُکھ

مَرّی اِچ بہہ کے ویہناں ساول روضے پاک نبیؐ دی
نظریں اوندے نیں ہر پاسے لگے ساوے دُکھ

ایہدے اندر آقاؐ دی اُلفت نے ڈیرے لائے
جسماں تائیں، رُوحاں تائیں کدی نہ تاوے رُکھ

عربوں اُوسی کد تیکر واء ٹھنڈی مِٹھی سوہنی !
سِراں دے اُتّے دُھپ سہ سہ کے ہوئے پچھاوے رُکھ

نور نبیؐ دے چانن وِچ ای ہر شے چنگی لگّے !
نھیرے دے وِچ بن جاندے نیں کدی بڈاوے رُکھ

تیرے توں محمودؔ اے پکّی ایہدی عشق لکیر
جے طیبہ توں واء نہ آوے، سڑ سُک جاوے رُکھ

یاد نبیؐ دی سب دا اندر ٹوہوے گی
دل دے ساز تے غم دے نغمے چھوہوے گی

بخشے جان گے حشر نوں اوگن ہارے وی
رحمت جد امداد تے آن کھلووے گی

موم دِلے دا پگھر پگھر جاوے گا
اگ یاداں دی کول جے اوہدے ہووے گی

کیوں نہ کل کِھڑ پین گے پُھل شفاعت دے
ہنجواں دے، ہر سدھر ہار پرووے گی

لمبین نوں تے اکھ دی کُلّی لمبی اے
یاد نبیؐ دی آئی تے فرچووے گی

ہوشاں پٹّی سیالف بن بن بیٹھے نیں
جوشاں والے بردیاں دا کیہ کھووے گی

پلکاں چھاویں چوئے تتّے پانیاں دے
یاد اوہناں دی ایتھے مٹی گودے گی

اکھاں نیں برسات دا موسم پایا اے
ہجر دے اندر رُوح دی گلّی ہووے گی

حشر دیہاڑے دا محمود نوں خطرہ کیہ
کالی کمبلی جنھوں کتّھوں لکووے گی

ہر ویلے نبیؐ دا ناں لیے، ذکر آقاؐ دا دم دم کریے
کیہ دن ہوون تے کیہ راتاں، آ ایہو ای اِکّو کم کریے

آقاؐ دیاں یاداں دے دیوے بل پین جے اپنے اندراں وِچ
جو روشنیاں دُنیا دیاں نیں، اوہناں دی لو مدّھم کریے

پَت جنھاں نے لاہ دِتّی سی بُریائی دُشمنیائی دی
راہ اُلفت دے وِگ تنگ جایئے، ذِکر اوہناں دا ہر دم کریے

کُجھ تاہنگاں تھوڑے جیہے ہاڑے، کُجھ اتھرو شرم ندامت دے
اوہناں دے در تے چُگن لئی کوئی آہر، کوئی اُدّم کریے

دیدار اُنھاں دا ہووے گا، اوہناں دی شفاعت لبھے گی
محشر دا، اپنے عملاں دا، دوزخ دا کاہنوں غم کریے

جو دلوں بجا نوں نہیں کردا سرکار دی عزت ہر ویلے
کیوں روئیے نہ اوہدی قسمت نوں، کیوں عقل تے نہ ماتم کریے

اُمّت تے اوکڑ آئی اے، آپے وِچ پھوٹک ڈاہڈی اے
سرکار دا پلّہ پھڑ لیے، اک دُوجے نُوں ہمدم کریے

محمُودؔ جے کوئی نعت پڑھے تاں سُنیئے دل دیاں کنّاں تھیں
سرکار دا ناں نوّاں آوے تے گردن نوں اپنی خم کریے

لگیا ئے اینہوں آقاؐ دی اُلفت دا مِٹّی گارا
محلاں کولوں اُچّا ئے میرے دِل دا کچّا ڈھارا

اونہاں جیہے پک پیرے ٹُھمنے دیون ہارے باجھوں
دُنیا وِچ دی، محشر وِچ دی ساڈا کون سہارا

اونہاں دی اَکّھ دی خیراتوں روح اساڈی روشن
سُورج نُوں پیراں دی دُھوڑوں جُڑیا نُور اُدھارا

جس دے دِل وِچ ڈیرا لائی بیٹھے ہوون حضرتؐ
ساڈی کیہ اوقات اے، اوہ تے اللہ نُوں وی پیارا

اونہاں دی اُلفت دے ڈُونگھے پانی جے تُوں ڈُبّیں
تاں ممکن اے، دُکھّاں دے دریاؤں پار اُتارا

اِتّے ہُمبلی بھوئیں والے اَنبراں تک جا پہنچے
ایکت دی پینگھے دِتّا اے اونہاں جدوں ہُلارا

اوہدے کولوں لوکی پاون فیض قیامت تیکر !
اونہاں دی اُلفت دے سچّے جھڑا ڈھل جائے سارا

اوہ کلمونہاں، لیکھ نکھٹّا، وانجیا دُھر درگاہوں
رہیا دُراڈا جھڑا اونہاں کولوں کرماں مارا !

جیون آگو تے آگو دی راہ تے چلّن والے
وڈّوں کرے ہور کسے دی، کھاندی نہیں گل وارا

آئے جو خوش قسمت سوہنے پاک نبیؐ دے ڈیرے وچ
رحمت اونھوں لے لیندی اے یارو اپنے گھیرے وچ

نعتاں کہناں، اِکّو کمّیں رُجھّا رہناں ہر ویلے
میرے لئی تے فرق نہیں اُکّا یارو شام سویرے وچ

اللہ تے محبوبؐ اللہ دے، دونویں اَسرا راتیں سن
عرشاں توں وی دُورا اے جھڑا اوسے محل اُچیرے وچ

مومن آں تے کرم بھُلا سکنے آں کیویں اونہاں دا
جے کوئی گل اے بندیاں والی میرے وچ یا تیرے وچ

تاں حج ہوسی، تاں طواف قبولیا جاسی لوکاں دا
تا ہنگ مدینے دی جے ہووے کعبے گردے پھیرے وچ

نُور دی کیہ تعریف اے، مینوں لکھ وی مُعلَم نا ہیں
سُوئی تیک تے لبھ پیندی سی حسّن نال ہنیرے وچ

طاقتور دا مان گواچا، ظالم دے ہتھ ٹٹے نیں
آقاؐ طاقت بھر دتی اے ہینے وچ لسیرے وچ

دونویں خادم اونھاں دے آں، فرکیوں لڑدے رہنے آں
بھائی چارہ پایا سی سرکارؐ نے تیرے میرے وچ

شفقت نیں سرکارؐ، تے ایہ محمود اے پنڈ خطاواں دی
اِک آقا تے اِکو خادم، قصے ایس لمیرے وچ

کردا رہندا خالق اکبر نبیؐ سوہنے دی گل
اوندی اے قرآن وچ اکثر نبیؐ سوہنے دی گل

جس دے گردے گھیرا نہ پاون خدا دیاں رحمتاں
اپنے مونہوں اوہ کرے کیکر نبیؐ سوہنے دی گل

یا کرو یا سُن لوو، عادت ہے ایہ خالق دی دی
ساریاں کماں توں اے بہتر نبیؐ سوہنے دی گل

حوراں تیرا مُنہ تے لوکی پیر چُم لیسن ترے
تیرے ہوٹھاں تے رہوے جیکر نبیؐ سوہنے دی گل

یاد جنھاں نوں نہیں اونڈے نبیؐ، خشکے نیں اوہ!
رُوح تک نوں وی کریندی تر نبیؐ سوہنے دی گل

گھٹ ای میٹھوں سوہجا ہندی اے کسے انسان دی
کردا ای رہناں ہمیشہ پر نبیؐ سوہنے دی گل

یا تے کردے رہندے نیں یا سُن دے رہندے نیں ہمیش
میرے ماپے، تینوئیں، دھی، پُتر نبیؐ سوہنے دی گل

شاعر، نعتاں تے لکھدے ای او، پر خواہش کرو
اپنی بولی وچ کرن اکھرؐ نبیؐ سوہنے دی گل

بندے تے محمود بندے نیں، شجر سجدے کرن
کردے ویکھے کافراں پتھرؐ نبیؐ سوہنے دی گل

گھُٹ دیدار دے شربت والا مِل جائے جے پیاسے نُوں
فیر نبیؐ جی! بھَن دیواں میں اکھیاں والے کاسے نُوں

ہور وی کوئی ایسی جا اے جتھے مُجرم چھُپ سکدا اے
باہجھ مدینیوں جاواں تے میں جاواں کیہڑے پاسے نُوں

میری ہستی تک جاوے گی دُوری دیاں دریاواں وِچ
رکھیا جا سکدا اے کدتک پانی وِچ پتاسے نُوں

ہر اک بندہ تارے وانگر راہ وکھاندا دِسدا اے
دل دیاں اکھاں نال تکو اوہناں دے آسے پاسے نُوں

رُوں رُوں وچوں طیبہ دی خشبو آوے تے چنگا اے
لوکی جلدی سُٹ دیندے نیں ہر اک پھُل بے باسے نُوں

ہُن تے دُوری طیبہ والی مار مُکایا اصلوں ای
مُدت پہلوں میرے وی مُکھ جان دے ہے سن ہاسے نُوں

بندی وان جو دُنیا دا اے، اوہ لیکن رُوضے تے جائے
نسّن دی راہ کیویں لبھّے تقدیراں دے پھاسے نوں

سُفنے وچ تشریف لیاؤ آقا میرے کول کدی
اُچّی قسمت والا کر دیو خواباں دے اِس وَلے نوں

کد تیکر اس دُوری والے ساڑا چ سڑدیاں رہنا ایں
آقا جی ہُن کول بُلاؤ اِس محمود بے آسے نوں

جیہو جہی ہے، ہے ایہہ جندڑی مرے آقا تہاڈے لئی
ہیں ایہ سوغات لے آندی مرے آقا تہاڈے لئی

تہاڈے نال کِنھّوں عشق ہے، کِنھّوں نہیں۔ ویہناں
مری اے دُشمنی یاری مرے آقا تہاڈے لئی

مری جند جان، مال اسباب تے اولاد، سب کُجھ ہے
مرے آقا تہاڈے لئی، مرے آقا تہاڈے لئی

تہاڈے جے محبّتی نہیں تے سکّے ساک دُشمن نیں
یگانی ہستی اے سکّی، مرے آقا تہاڈے لئی

تہاڈے واسطے مخلوق دے دِل وچ وی اُلفت ہے
محبّت کبریا دی وی، مرے آقا تہاڈے لئی

اُڈّ بر کا ئناتاں دا کھڑا کیتا اے خالق نے
ایہ جو کُجھ ہے، ہے سب کُجھ ای، مرے آقا تہاڈے لئی

ازل توں لے ابد تک رکھی مختارِ حقیقی نے
دو جگ دی ساری مختاری، مرے آقا تہاڈے لئی

تہاڈے چاہن پاروں بدر وچ کثرت نوں ہار آئی
ہے آیت مَارَمَیتَ دی مرے آقا تہاڈے لئی

خُدا دے فضل سیتی ہے مُحَمَّد دا غلام ابّا
مری ماں دی بنی بردی، مرے آقا تہاڈے لئی

تہاڈی اَنکھ تے عزّت لئی جے لوڑ پے جاوے
کُہاواں گا ئیں سارے جی، مرے آقا تہاڈے لئی

ہے ویہڑا دل دا، چرخہ جذ بیاں دا، شعر دا تکلا
بنی نعتاں دی ایہہ اٹّی، مرے آقا تہاڈے لئی

دو عالم نوں رجایا جے، نظر محمود وَتّے وی
ہیں خالی رکھی اے جھولی، مرے آقا تہاڈے لئی

گئی ظلمت، سویرا ہو گیا، انوار کم آئے
جہاناں ساریاں دے اِنج مرے سرکارؐ کم آئے

حیاتی، موت تے محشر دیاں سب اوکڑاں اندر
اُنہاندی آس خوش رکھے، اُنہاندا پیار کم آئے

نبیؐ نے یا خُدا نے روڑیاں دی مُٹھ اجیہی سٹّی
کئی دُشمن ہوئے انّھے، کئی کُفّار کم آئے

بشارت لے کے ای اُمّت دی بخشش دی پچھانہہ پرتے
کویں معراج دی شب رب دے اوہ دِلدار کم آئے

تصوّر وی مدینے دا جے کریے، سارے کم سَورن
ہے مُظفر اساوے رَوضے دا جو ویہندیاں سار کم آئے

وِچھلدا اے اَپانا دل مرا طیبہ دے چین وَتّے
کھڈونے میریاں سَدھراں دے پہلی وار کم آئے

اکلیاں بیٹھناں تے نعت کہنا، گونا تے رونا
حیاتی ساری وِچ ایہنوں تے ایہو چار کم آئے

ہزاراں وار جنہاں آپؐ نوں تکلیف دِتّی سی
ایہو جیہے ویریاں دے وی اوہ سو سو وار کم آئے

مِلے دیدار دی دولت بُصیریؒ وانگ مینوں وی
مرے وی روگ کٹّے جان، انج دیدار کم آئے

میں جا پُجّاں مدینے تے حیاتی میری مُک جاوے
مرا جذبہ مرے سرکارؐ اکو وار کم آئے

ہزاراں وار ہلّہ بولیا محمودؔ تے دُکھاں
پر اوہدی ہر مُصیبت وِچ اوہدے سرکارؐ کم آئے

نبیؐ دا نُور لشکارا مدینے جا کے ویکھاں گا
خُدا دی ذات دا جلوہ مدینے جا کے ویکھاں گا

نبیؐ سوہنے دا سوہنا تے مری شہ رگ توں نیڑے ہے
خُدائے پاک دا سوہنا مدینے جا کے ویکھاں گا

بڑی مُدت توں یارو، میں کوئی وی خواب نہیں تکیا
خُدا ویکھن داوی سُفنا مدینے جا کے ویکھاں گا

اوہ نظارہ جو عرشاں توں اُرہاں ہُندا ای نہیں کدھرے
ایہو کہندا اے دِل میرا، مدینے جا کے ویکھاں گا

مجازاے سارا دُنیا دا پسارا، جنّاں دی ہے گا
حقیقت ایس دی لوکا! مدینے جا کے ویکھاں گا

خُدا دیاں جلویاں ہوری کسے جائی توں کیہ لبھناں
مدینے جا کے بھالاں گا، مدینے جا کے ویکھاں گا

جو میرے قلب اندر جذبیاں نے رنگ لائے نیں
میں ہُن تے ویکھ نہیں سکدا، مدینے جا کے ویکھاں گا

مدینے، سجدے لئی کِنّی کُو بھوئیں مِلدی اے مینوں
اثریں دی تے ہاواں دا مدینے جا کے دیکھاں گا

میں ایہ محمودؔ جانچاں گا، محبّت ہے کہ نہیں مینوں
میں بندہ واں کہ نہیں بندہ، مدینے جا کے دیکھاں گا

رہواں لاہور تے لگّے مینوں مَریاں ورگی ٹھنڈ
تاں آقاؐ دا پاوے ہاڑ اِچ پوہاں ورگی ٹھنڈ

مشکلاں دے وِچ گھریاں ہویاں آقاؐ داناں لیّا
تتیاں لوواں دے وِچ لگّی برفاں ورگی ٹھنڈ

روضے جاون دی سدّھر وِچ میں وی چھم چھم رُوواں
لوڑی دی اے یارو مینوں بدلاں ورگی ٹھنڈ

جس دے سینے عشق نبیؐ دی گرمی ای نہ ہووے
اُس بندے دے کالجے لگّے قبراں ورگی ٹھنڈ

ہجر دے ساڑے سڑدے دل وِچ جھات کدی جے پاون
شکر دوپہرے مینوں مِل جائے چھاواں ورگی ٹھنڈ

خواباں وِچ جے طیبہ جاواں، روضے پاک نوں ویکھاں
پے جاوے سینے دے اندر آساں ورگی ٹھنڈ

گرمی سردی جھلّی دی اے، آئے مدینے راہیں
پندھاں ورگی گرمی ہووے، منزلاں ورگی ٹھنڈ

مری اِچ رہ کے جنّے دن میں نعت نہیں کوئی لکھی
سچّی گل اے، ایہنوں لگّی اگاں ورگی ٹھنڈ

اختر جد فرمائش کردائے نعت دی میرے کولوں
میرے دل وِچ پے جاندی اے ٹھنڈاں ورگی ٹھنڈ

پاک نبیؐ دی یاد اِچ ہنجو جے محمود دیں کیراں
میرے اُتّے پیندی رہوے پھوہاراں ورگی ٹھنڈ

نعتاں وِچ مدینے دے چن دا اے کھنڈیا چانن
سوچاں دی مُمٹی توں جھاتی ماردا ہویا چانن

مُرشد ہدایت دے چن تاریاں نال محبّت رکھیے
دلاں دے اندر ہندا جاسی ہور ودھیرا چانن

اج تیکر نہیں قسمت تارا عرب اسمانوں چڑھیا
دُھخدا بلدا چن لگدا اے، سڑیا بلیا چانن

چن دی لوئے میریاں اکھّاں نعت پڑھن جے کدھرے
فیر تے یارو، چنگا ای نہیں، ڈھڈا چنگا چانن

کیہہ اسلام، جے آقاؐ دی عزّت نہ کریے رج کے
اج ای سمجھو، جیکن یارو دُھندل ریا چانن

جو توہین اوہناں دی کردا، اُس بدبخت دا اصلا
سورہ تبّت نوں پڑھدیاں سارا ای ہندا چٹّا چانن

دِسدا اے یا نہیں جے دِسدا نُور آقاؐ دا، سوچو
ڈَنگ پھڑ نگّے نھیرے ہُندے، رِسدا پھرا چانن

جے ایمان دی اکھ نہ تکّے نُور نبی سرورؐ دا
فِر کیہ دُھپ، کجیہی رُشنائی، نالے کاہدا چانن

چاننی راتیں جے مَیں تَھوں نہ نعت لکھیوے کوئی
مَینوں لگدا اے اگ ورھاندا تتّ بھڑکّا چانن

روح دیاں پُرچھتیاں اُتّے شعراں دے بھانڈے نیں
بھانڈیاں اُتّے طیبہ والے سوہنے حسن دا چانن

عشق نبیؐ دی رُشنائی محمودؔ نہ جے لو دیوے
ٹُٹیاں مُٹھیاں دُھپّاں لگن، اُجڑیا پُجڑیا چانن

ہیں ڈنگر ساں جے مَیں دا تاں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں
اوہو بندہ اے جیں مَنیاں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں

جگہ دینے آں دل اِچ ایہناں نُوں، ساڈے سِر اکھاں تے
نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں، نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں

اوہ کیہ انسان سَن تے کیہڑیاں عرشاں دے تارے سَن
جنھاں سُن دے رہے وَرھیاں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں

توں ہوویں کن ای کن ہر ویلے اپنے سِر توں پیراں تک
جے ہو سکّے تے سُن ایداں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں!

کلامُ اللہ سچّائی تے حکمت دا جے بُوٹا اے
تے اِس بُوٹے دیاں لگراں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں

محبتی آپؐ دے نیں میرے ماپے، بیوی تے بچّے
کدی کرناں، کدی سُنناں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں

ولی نیں، غوث نیں، ابدال نیں، اوتاد نیں سارے
کرن جنھاں دے اُتّے چھاں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں

زمانے دی توجّہ اس دیاں گلّاں دے وَل ہُندی
کہ جس سوہنے نے وی سُنیاں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں

حدیثاں وِچ وی خالق آپ ساڈوں بولدا دِسّے!
کلامُ اللہ دی ہاں ہاں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں

مقدّر تیتّیں منٹیں وِگڑیا ہویا وی سَورے گا!
اگر پاون کدی جھاتاں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں

مقدّر ساتھ دیوے تے ایہو محمُود ہے خواہش
پڑھاں، بولاں، سُناں، لِکھاں نبیؐ سوہنے دیاں گلّاں۔

عقلاں دیاں سیاہیاں تائیں نیراں راہیں دھو
تاں پاویں گا لیکھاں اُتّے طیبہ والی لو

مُوسیٰؑ نُوں جس آکھیا سی، جے طُوروں دُور کھلو
"اُدنُ مِنّی" اوہو آکھے، یارا نیڑے ہو

جے دیدار نبیؐ دا چاہویں، جے توں رب نُوں ویکھنا
دل دا بُوہا کھول کے تے اکھّ دی باری ڈھو

نبیؐ دے مُڑھکے دے تُبکے دا اثر اے ایہناں اندر
چنگی مینوں کیوں نہ لگّے پھُلّاں دی خشبو

فیر کھویں، جے ہتھ نہ آیوای قسمت والی ہتّھی
میرے وانگر بیلیا توُں اُس ناں دی چکّی جھو

یاد دیاں جھڑیاں نے تانے اکھّاں دے وِچ تنبُو
پتا نہیں، کھڑ ے ویلے یارو، ہیں بہنا جے رو

چرخے دیاں اوازاں کدی تے آقاؐ کولے جاسن
درد پیار دی لمی پُونی ہیں جے لئی اے چھو

جامی والا جذبہ لے کے جے توں او تھے پُجناں
ہنجواں دے پانی دے اندر رُوح دی مٹی گو!

حشر دیہاڑے خالی ہونا کھبا ہتھ اساڈا
کملی ہیٹھ رسُولؐ اللہ نے لینے جُرم لکو

دُنیا دیاں فرعوناں دا محمود نوں کاہدا خوف
رب سچا تے اوہدا سوہنا اہدے سائیں دو

مری لنگھدی اے کیویں، صورتِ حالات نہیں پُچھی
میں راہواں تکناں واں، سرکارؐ نے پروات نہیں پُچھی

چھپاون کملی ہیٹھاں، نالے گل نال لون دی خاطر
اوہناں جذبات ویکھے نیں، کسے دی ذات نہیں پُچھی

جداپنے بندیاں نوں بخشنا ایں آقاؐ تے عملاں دا
کدی گھاٹا نہیں ڈِٹھا، کدی بہتات نہیں پُچھی

بس ایناں ویکھیا اے، یاد وچ ہنجو تے کیرے نُو
نبیؐ نے بھر دیں عملاں دی کوئی برسات نہیں پُچھی

خیالاں وچ اوہناں نوں پچھلی راتیں ویکھیا جدوں ی
میں کوئی بات نہیں کیتی، میں کوئی بات نہیں پُچھی

عطا کیتا اے سب نوں ظرف تے اوقات توں ودھ کے
کسے دا ظرف نہیں تکیا، کوئی اوقات نہیں پُچھی

ضرورت پُچھنے دَسنے دی نہیں اونھاں توں کُجھ دائم
اُپار کیتا اے اونھاں، میرے کوروں بات نہیں پُچھی

توں راجا ایں یا کمّیں، بس اُنھاندا نام لیندا رہو
کرم فرماندیاں اونھاں کدی وی ذات نہیں پُچھی

نبیؐ سوہنے دا ناں محمّودؔ میں لینا واں ہر ویلے
کدی میں دن نہیں ڈِٹھّا، کدی میں رات نہیں پُچھی

ورقے جے توں پھول سکیں تے پھول کتاب حقیقت دے
اللہ تے محبوبؐ اُس دائیں دوئیں باب حقیقت دے

اینہاں دی ہر پکھڑی وچّوں نعتاں دی خشبو آئی
میریاں بُلھاں اُتّے ایسے کھڑے گلاب حقیقت دے

کنزِ مخفی ظاہر ہونا چاہوندا سی تے تاہیوں سن
آقاؐ دی تخلیق لئی جذبے بےتاب حقیقت دے

طیبہ جا کے عرشاں والا پینگھ ہُلارا لے لینا
ایس طرح نال ہو جاؤگے کول شتاب حقیقت دے

سوہنے پاک نبیؐ دے بارے دل دیاں گلّاں نال سُنو
جو سوال مجاز دے نیں تے جو جواب حقیقت دے

فیر حطیم محبت والا مینوں لئے کلاوے وچ
ڈِگن میرے سر دے اتے جے میزاب حقیقت دے

اونہاں دا نظارہ مینوں دل دی راہیں ہُندا اے
وچّے بُوہے اکھّاں دے تے کُھلّے باب حقیقت دے

چوآں پاسے کھنڈیا ہویا ویکھو نُور حقیقت دا
تاریاں ورگے یار اونہاں دے، اوہ مہتاب حقیقت دے

ربّا! ایہنوں خواباں دی تعبیر وکھائیں طیبہ وِچ!
اوندے نیں محمود نُوں اُنج تے روزای خواب حقیقت دے

اَکھواواں گُتّا اُس دَر دا
بَن جاواں بندہ سرکردہ

جا اپڑیں گا طَیبہ توُں وی
ہووے تے سہی شوق سَفر دا

ساوا رَوضہ نظریں اوندا
چانن ہووے جے اندر دا

اس رحمت بدّل دی یادے
مینہ پلکاں دی راہیں وَرہدا

میرے جیہاں نکاریاں دا وی
محشر نوُں رکھ لیسن پَردہ

اَج وی آقا سامنے ہر شے
علم اونھاں نوُں کل تیکر دا

ڈھیر اوہ بندہ عزتاں پاوے
جو ہووے بردا اس گھر دا

طیبہ دے تے پیّاں پرنے
ٹُردا جاواں، ایہ جی کردا

اوندے جاندے اُتوں لنگھن
بن جاواں پتھر اُس در دا

اِنج لگدائے محمود مدینے
اپڑ جاسی مردا کھردا

ہے بارش تے نبیؐ سوہنے دے عشق اِتبار دی بارش
وگرنہ سوکا ای سوکا اے، سب بے کار دی بارش

مدینے جان دی خواہش نے کیرے اس طرح ہنجو
ورہن لگ پئی مرے احساس تے انوار دی بارش

کوئی موسم وی اے، گرمی تے سردی دونویں چکھیاں نیں
ہے دل وچ ہجر دا ساڑ، اکھّاں وچ اے پیار دی بارش

گھٹا اُوے مدینے وَلّوں تے رحمت دا مینہ وَرہدا
سڑے نیں دُوری یاروں جو کلیجے، ٹھار دی بارش

اُنھاندے مرتبے دا کیہ اسیں احساس کر سکیے
دنیں راتیں رہی اصحابؓ تے دیدار دی بارش

مرے جھگّے دا پلّہ تے سرہانا ہو گئے بگلے
ایہ نہیں اتھرو، ہے ایہ دراصل استغفار دی بارش

ترے وگڑے ہوئے نیں کم جے سارے تے توں رو پو
نبیؐ جی دا جے ناں لیئے تے سب کم سار دی بارش

نبیؐ دے ذکر دی کھیتی تے مینہ وسّن دے ہنجواں دا
زمیں بجھدی ای نہیں، ہووے جے گھٹ مقدار دی بارش

نبیؐ نوں من کے ای محمود آپاں زندگی پائی
ہوئی میثاق دے دن رُوحاں دے اقرار دی بارش

اوہ گل خالق دی اے جہڑی مرے بُلّھاں دا سرناواں
نبیؐ سوہنے دی وڈیائی مرے بُلّھاں دا سرناواں

خُدا نوں تے رسولِ پاکؐ دے کہنے تے مَنیا اے
نہ ہووے کیوں ایہ پچھیائی مرے بُلّھاں دا سرناواں

تہاڈی دین ہے جندڑی تہاڈے توں ای واراں گا
ارادے دی ایہ رُشنائی مرے بُلّھاں دا سرناواں

مَیں جاواں گا مدینے، پر بُلاون گے تے جاواں گا
ایہو سدّھر مری جھلّی مرے بُلّھاں دا سرناواں

گناہیاں وچ مرا ناں ہووے بھاویں پہلے نمبر تے
نبیؐ دا نام ہے فروی مرے بُلّھاں دا سرناواں

اُنھاں دے دیس توں دھون آئی میرے سارے دھونے جو
اوہو واچھڑ اے بدل دی مرے بُلّھاں دا سرناواں

مرے لُوں لُوں دے وِچ طیبہ توں دُوری دی کُرلاٹ ہے
اُڈیکاں دی اے پر مِشری مرے بُلّھاں دا سرناواں

زمانے دے سِتم دیاں تیز دُھپّاں مار سُٹیا اے
ہے پر روضے دی چھاں گوہڑی مرے بُلّھاں دا سرناواں

بلاؤ اپنے قدماں وِچ، بلاؤ اپنے قدماں وِچ
ایہو اک عرض ہے میری مرے بُلّھاں دا سرناواں

کرم فرماؤ آقا! لوک تے انصاف نہیں کردے
ہوئی اے میری ہڈ ورتی مرے بُلّھاں دا سرناواں

کہوے مینوں "سناؤ نعت مینوں پیارے آقا دی"
ایہ اک گل نکلے اختر دی مرے بُلّھاں دا سرناواں

نبیؐ سوہنے دیاں محمود میں کرناں واں تعریفاں
ایہو نِمّھی جہی سُرخی مرے بُلّھاں دا سرناواں

تہاڈے در تے چھاں رحمت دی سنگھنی یا رسولؐ اللہ
گناہواں دی اے راہ وِچ ریت تتّی یا رسولؐ اللہ

تہاڈے ذکر وِچ سدرہ دی منزل رہ گئی پچھے!
جے میرے خیال نے ماری اُڈاری یا رسولؐ اللہ

تُسیں ممدوح یوسفؑ دے، تہاڈا مدح خواں میں وی
ہے میرے کول ایہ نعتاں دی اَتّی یا رسولؐ اللہ

کدے منہ دا سواد اپنا تے کوڑا ہو نہیں سکدا
تہاڈی نعت دی پیچی اے مِشری یا رسولؐ اللہ

محبّت دی نظر سی کیمرہ سی قلب میرے دا!
تہاڈے لُطف دی تصویر کھچی یا رسولؐ اللہ

حدیثاں وِچ تے ڈلھکاں ماردا اے سچ دا ہیرا
تہاڈی بات حکمت وِچ پرچی یا رسولؐ اللہ

تہاڈے عشق نے لائے نیں میرے دل دے وِچ لنبُو
نیں سچےّ پیار دی گل مُونہوں کڈّھی یا رسولؐ اللہ

تہاڈا نام سُن کے نیَن جھڑیاں لون لگ پیئے نیں
ادَب دی واٹ تے بتیّ ایہ بالی یا رسولؐ اللہ!

مرے دل دی ہنیری رات سی، پوہ پیار دی پھُٹیّ
تہاڈی نعت دی جو بات کیتی یا رسول اللہ

تُسیں نہیں سو، تے محسن کون سی سارے زمانے دا
کنھے انسان دی قسمت سنواری یا رسولؐ اللہ

خُدا دے نال الفت فِر سکھاوا اپنے بندیاں نوُں
ہنیری دین توں دُوری دی جھُلیّ یا رسولؐ اللہ

تہاڈے چاکراں دے دَر دی اُلفت نال نیئہ رکھ کے
اساں کندھ اپنے شعراں دی اُساری یا رسولؐ اللہ

رکھاں گا نعت دے دِیوے نوں روشن حشر دے دن تک
کہ او تھے دی ضرورت ہے کرم دی یا رسولؐ اللہ
—— صلی اللہ علیہ وسلم ——

یاد آقاؐ دی کم اوندی اے ساڈے، رووَن نوُں وی
تیل اکھّاں دا کڈھنے آں دل دا دِیوا بالن نوُں وی

آہمیوں لاہمیوں منگن واسطے کیوں مُنہ چنگّا رکھیّے
اکوّ اِک دوارا ہونا چاہی دائے منگن نوُں وی

میرے اندر پیار آقاؐ دا سورج چاڑھی پھِردا
میں کیہ کرنا ئیں تاریاں دی لو چن دے چانن نوُں وی

آوے تے سہی عربوں کوئی سُنہرا اس موسم وِچ
ہاڑ توں میں قربان کراں گا چیتر پھگّن نوُں وی

ہجر نبیؐ دے پانی دے وِچ گو، عملاں دی مٹیّ
گارا ایہ لوڑی دائے دل دی کوٹھی لمبن نوُں وی

طیبہ توں سرکارؐ دا کوئی خادم، ساڈا صاحب
اسماں والے گھگھو گھوڑے آوے ویکھن نوں وی

بھاویں حشر نوں کھبّے پاسے ڈھگ عملاں دا لگّے
پنج ست نعتاں نکلن سجّے پاسے رکھّن نوں وی

طیبہ کولوں دُوری پاروں جھلّا ہویا رہناں آں !
کدی کدی دِل میرا کردائے گلمہ پاڑن نوں وی

ذکر آقاؐ دا کرنے آں، پر پُچھّیاں نیں کرتُوتاں !
ذرا بن دا نہیں اُمتی ہونا ساڈا آکھن نوں وی

ناں آقاؐ دا لیندا اے محمود، توں بھاویں ناں لے
نہ سمجھاون نوں توں چنگا، نہ ایہ سمجھن توں وی

مَیں جر کے اوکڑاں پُجیا مَساں اونہاں دے بُوہے تے
تے دِل کردائے ہمیشہ ہُن رہواں اونہاں دے بُوہے تے

مَیں اِکّے ساہ سو سجدے کراں اونہاں دے بُوہے تے
جے اِس مقصد لئی بل جائے تھاں اونہاں دے بُوہے تے

جے اوہ تشریف لے آون تے بُوہا دِل دا کُھلّا اے
مُقدّر ساتھ جے دیوے تے جاں اونہاں دے بُوہے تے

لِکھے ہوون جے "جاؤکَ" دے اکھّر دِل دی تختی تے
گُناہی جو وی اے، جاوے گا تاں اونہاں دے بُوہے تے

کرم اونہاں دا سی، تاہیوں زمانہ اے تے مَیں وی آں
مَیں اونہاں دے نہ کیکر گُن گاں اونہاں دے بُوہے تے

سُنی جاوے گی تاں، نالے قبولی جاوے گی بے شک
خُدا نوں اپنی گل جے کر کھواں اونہاں دے بُوہے تے

خلاصہ ساریاں تاہنگاں تمنّاواں دا ایناں اے !
رہواں قدماں دی خواہش اِچ 'مَراں اونہاں دے بُوہے تے

کدے محمود جے جذبے اساڈے اوتھے جا پہنچے !
تے اک ہووے گا دل کھچواں سماں اونہاں دے بُوہے تے

جے نہ کمبلی دی چھاں ہووے، رہوے ہمیش پیاسا
اپنے جُرماں دیاں دُھپّاں دا لگّا جتھوں چھاسا

ہر اُمید دا پُورا ہونا ممکن اے اِس در توں
فیر وی بندیا حیرت ہے جے توُں ہوویں بے آسا

جس دل اُتّے تاہنگاں والی زردی کھنڈی ہووے
اوہدی لوڑ قیامت نوں وی، اوہ سونا اے پاسہ

بندیاں دے وچ بیٹھیاں بیٹھیاں، کلیاں ہو ہو جاناں
ساتوں تاہنگ مدینے والی، لوکاں بھانے ہاسا

آقا دیاں یاداں دی یارو، اساں نکیل پوائی
نفس اساڈا ہوون لگّا جدوں کدی بے راسا

دل دیاں اکھّاں نال نہ ویکھے جہڑا اکّو پاسے
دُنیا دے وچ یارو اوہنوں جھلّے کہڑا پاسا

گل کوئی رہندی اے کتھے آقاؐ کولوں گجھی
اپنی شکل چھپاون خاطر توں پیا مار مڈاسا

دُنیا دیاں پیراں دے ٹھیڈے کھاناں کھنڈو وانگوں
ہُن تے سد لئو کول جے ہُن تے میں اوکھا واں خاصا

جد محمود نے ہور کتوں نہیں اج تک خیراں منگیاں
جلویاں کولوں خالی کیوں ایں ایہدی اکھ دا کاسہ

—

ترے اندر وی جان آوے، مدینے پاک ول مُنہ کر
اے بندے! مٹی دے باوے! مدینے پاک ول مُنہ کر

اساڈے رب دے پیارے مُصطفےٰؐ باجھوں اوہ کھڑا اے
اساڈی پنڈ جو چاوے، مدینے پاک ول مُنہ کر

جنھوں وی بیلیا، اُس پاک روضے نال نہیں اُلفت
پیا لگّے تُوں اوہ جاوے، مدینے پاک ول مُنہ کر

سُنہرا میرا اڑاون دی جے توفیق ہے تینوں!
تے فِر توں ٹھنڈیے واوے! مدینے پاک ول مُنہ کر

محبتاں لئی، پہاڑی دی کسے ٹیشی تے کیہ چڑھناں
جنھوں وگدے نیں ایہ لاوے، مدینے پاک ول مُنہ کر

نبیؐ باجھوں خُدا نوں ڈھونڈنا ممکن ای نہیں بندیا!
کئی لبھدے ہوئے پچھاوے، مدینے پاک ول مُنہ کر

جے چاہویں رحمتاں دیاں ٹھنڈیاں چھاواں زمانے وچ
گناہواں دی جے دُھپ ناوے مدینے پاک ول مُنہ کر

حجاز اچ رنگا رنگ جلوے نیں، پر جے ایتھے آیا ایں
جتھے روضہ اے، اُس ساوے مدینے پاک ول مُنہ کر

کرم ہُندا رہوے تے کعبے وَل رکھیں نگاہواں نُوں!
تے جدا وکرڑ کوئی آوے، مدینے پاک وَل مُنہ کر!

کرم سرکارؐ دا ہر شے تے ہے محمودؐ تُوں کیہ ایں
ہر اک اوہناں دے گُن گاوے، مدینے پاک ول مُنہ کر

نعتاں پڑھنے آں، ہوسی رب راضی
عمل آپنے تے چنگے نہیں بھاویں

بناں عشق محمدؐ دی کُجھ وی نہیں!
پیا وچ عبادتاں بہیں بھاویں!

ہر ویلے محبّت دی بین وَجّے
اگّے ہووے انکار دی نہیں بھاویں

پلّہ آقاؐ دے پیار دا چھڈنا نہیں
ہتھوں آپنے سب کُجھ دئیں بھاویں

ذکر آقاؐ دا اے ہر جا ___ ویکھ لئو
انبر تیک، سمندراں تھیں بھاویں

کئی ایہو جہے بدنصیب وی نیں!
جو ایہ تذکرہ چاہوندے نہیں بھاویں

وسے مینہ نہ اکھاں چوں اتھرواں دا
پیا ساڑ وچھوڑے دا سہیں بجاویں

میرے آقاؐ تے دلاں دیاں جان دے نیں
مونہوں کدی وی کجھ نہ کہیں بجاویں

بناں رحمتاں نفس نہ آوے قابو!
پیا عملاں اوہلے چھپیں بجاویں

رکھیں اونھاں دے خادماں نال اُلفت
نال اونھاں دے دشمناں کھہیں بجاویں

سناؤنی آں تے فرسرکارؐ دی ای گل سُنا بوہتی
تمنّا طیبہ اُڈن دی مرے دل وِچ جگا بوہتی

مَیں اپنے قلب اندر اوس نوں دیناواں جا بوہتی
کتھا سرکارؐ دی رحمت دی جو دیوے سُنا بوہتی

کرم فرماندا ویکھیں کس طرح تیرے تے رب سچّا
نبیؐ سوہنے دے اگےؐ ای کریں گا جے صدا بوہتی

نیں سارے حکم نہیں من دا، پر اوہ جو منگاں ڈھیّے نیں
نیں کجھ تے من وی لیناں، بجاویں لیناواں منا بوہتی

اونھاں راہیں جو کجھ چاہویں گا، اوہ مل جائے گا تینوں
اُنھاں دا واسطہ چھڈ کے توں منگ بجاویں دُعا بوہتی

انھاں دے حکم پاروں کرناں واں تعریف کجھ رب دی
خُدا دے کہن تے سرکارؐ دی کرناں آں ثنا، بوہتی

ایہ دُنیا داریاں چھڈ کے کوئی گل نعت دی کرئیے
اینہاں کُت خانیاں وچ اُگے بیٹھا ایں گوا بوہتی

خُدا دی آپ من دے ای رہے ساری حیاتی، پر
جے سچ پُچھو تے میرے آقا دی من دائے خُدا بوہتی

اجے تیکر مدینے جا کے مَیں نہیں نعت پڑھ سکیا
ہے میرے واسطے محمود اینی ای سزا بوہتی

وِیہنڈیاں وِیہنڈیاں دینہہ پرتے نیں، اوہتوں ہر دُکھ ٹلیا اے
سوہنے پاک رسُولؐ اللہ دا جِنتھے بُوہا مِلیا اے

اوہدے توں ہر کدھواں بندہ مشکل ای کوئی ہووے گا
نِمّھو جھانا ہو کے جھڑا اُس در گاہے چلیا اے

رحمت دا بدّل وَسّے گا، بالو تیل لِکا ہواں دا
اگ برہا دی بُجھّے گی، جے دل دا دِیوا بلیا اے

ہُن خوشخبری طیبہ وَلوں میرے تاہیں اپڑے گی
جذبے دے پنڈے تے وَٹنا آساں والا مَلیا اے

آقا دی اُلفت دے بُوٹے تھلّے جے میں نہیں سُتّا
کھبّل نال سارا ای میرا ننگا پنڈا اسلھیا اے

ٹڑئے ٹبّے ڈلّاں کِتھّے اوہدی راہ اچ اوندے نیں
پبّاں پرنے جھڑا بندہ طیبہ وَتے چلیا اے

ویکھو واہ مدینے وَلّوں کد جواب لیاؤندی اے
ہاڑیاں ہتھّیں آقاؐ تائیں اساں سُنیہا گھلیا اے

تیرے وانگر ہر ویلے محمُودؔ اوہ نعتاں پڑھدا اے
رحمت دی ولگن نے جس جس بندے نوں وی ولیا اے

مُکدی آ گل ایتھے مُکا، لے ناں مرے سرکارؐ دا
اونہاں سوا ہر شے بُھلا، لے ناں مرے سرکارؐ دا

دم جو ملے اِس کم لئی، اُس نُوں غنیمت جان توُں
اِس دم دا کیہ بھروا سڑا، لے ناں مرے سرکارؐ دا

ڈر تینوں کیہ شیطان دا، اوہنوں بھجاون واسطے
ایہوای اِک نسخہ بڑا، لے ناں مرے سرکارؐ دا

عملاں نوں چھڈ، جیبے وی نیں، محشر توں کیہ ڈرنا ئیں پیا
تکڑی ملائک ہتھ پھڑا، لے ناں مرے سرکارؐ دا

ویکھیں گا صُورت آپؐ دی، جو رب دی صُورت جاپدی
اکھاں چوں بدّل نوُں وسا، لے ناں مرے سرکارؐ دا

ہر دُکھ مُصیبت دا علاج اِکّو ایہو تعویذ ہے
چلتے دی وَدّھر وچ مڑھا، لے ناں مرے سرکار دا

چوہناہیں جے اگےّ ترے، دُنیا دی ہر اک شئے جُھکے
آ، ایتھے سیس اپنا نوا، لے ناں مرے سرکارؐ دا

دُنیا نثار ہووے پئی، اُس شخص تے جیہڑا کوئی
بے تھوا تے بے آسرا، لے ناں مرے سرکارؐ دا

رب نوں توں جو چاہویں کہویں، وہیتاں کویں سُن نہیں
سُن گل مری، میرا ابھرا! لے ناں مرے سرکارؐ دا

جو وی ملن والا ملے، محمودؔ اُس نوں ایہہ کہوے
سجنا، عزیزا، بیلیا! لے ناں مرے سرکارؐ دا

ایہہ کہنا خاصاں عاماں نیں، مدینیوں آئیے والے
تینوں لکھ لکھ سلاماں نیں، مدینیوں آئیے والے

سویرے تیری راہیں اون گے جے اون گے نہیں تے
مقدّر اُتّے شاماں نیں، مدینیوں آئیے والے

ایہہ انساناں دی قسمت دا بڑا مُنہ زور گھوڑا سی
ترے ہتھیں لگاماں نیں، مدینیوں آئیے والے

صحابہؓ نیں وی دِتّا درس سانوں تیری عزّت دا
ایہو دسیا اماماںؒ نیں، مدینیوں آئیے والے

خزانے عاجزی دے پیش کیتے تینوں، لوکاں دے
سلاماں نیں، پیاماں نیں، مدینیوں آئیے والے

جے فیر جاویں تے کجھ تھوڑی جہی خاکِ شفا لیائیں
ایہو کہنا غلاماں نیں، مدینیوں آئیے والے

نبیؐ سوہنے توں آخر کار ہر اک گل منا لینی!
تری راہیں غلاماں نیں، مدینیوں آیئے وائے

ترے آون تے دل دا بوٹا پھل پھل دین لگ پیندا
ایہدے وچ کیہ کلاماں نیں، مدینیوں آیئے وائے

تینوں ملنے توں مگروں ای مزا محمودؔ نوں دِتّا
سجوداں نیں، قیاماں نیں، مدینیوں آیئے وائے

ایہدے اندر سالاں بدّھی پیار دے جذبے پالے نیں
تاں آقاؐ دیاں یاداں دل دے نھیرے آن اُجالے نیں

آس اُمید اے اوہناں دی رحمت دے پاروں محشر نوں
نہیں تے بخشش کیکن ہوسی، جھڑے ساڈے چالے نیں

اوہناں دے روشن کرداروں جد دیاں اکھاں میٹیاں نیں
بے عملی دے اَت ہنیرے ساڈے آل دوالے نیں

جاگدیاں اک سُفنا ڈِٹھّا اوہناں دے دَر ہجّن دا
یاداں دے طاقاں وچ آپاں دل دے دیوے بالے نیں

بندے ڈِگّن لگّے سَن ذِلّت دیاں اَنھّیاں کھوہاں وچ
کملی والے آقاؐ نے ای ہتھّیں آپ سنبھالے نیں

ایتھے والا، اوتھے والا اُس در تے سب اِکّو جیہے
اِکّو رشتے وچ پَرچّے سارے گورے کالے نیں

اونھاں نوں کیہ شان نبوّت دی معلوم کہ جنھاں دے
ذہناں اُتّے نھیرے نیں تے اکھّاں اگّے جالے نیں

گل اُسارے جاندے نیں محمود اونھاں لئی جنّت وچ
جنھّاں عشق حقیقی دے وچ اپنے جُھگّے گالے نیں

گل آقاؐ دیاں نعتاں والی جھڑے ویلے ہلّی
خالق اُتّے مُکّی، جھڑی خالق کولوں چلّی!

اوہدا جھنڈا لہراؤندا اے چوداں نُکراں اُتّے
جس بندے نے طیبہ جا کے کوئی نُکرّ ملی

جنّت جاں، منظور نہیں۔ تے طیبہ جاناں چاؤہناں
عملاں ناویں لگّی اے جے ساڈی چٹّو چلّی

روضہ ویکھن ماریاں ایدھر اودھر ویہندی پھردی
نظریں اوندی اُنج نظر ایہ میری جھل وَلّی

ہر عاشق دی خواہش ایہو چاہت ایہو ڈِٹھّی
طیبہ جاون دی میری ای نہیں تمنّا کلّی

آقاؐ دے ناں لگّی ہوئی اے، اونھاں کولوں منگے
کیہ لینا ایں دُنیا کولوں تیری جندڑی جھلّی

طیبہ وَلّے جاندیاں جاندیاں میں سر پُرتے چلّاں
پتّاں پُرنے ڑُکے ہوون پٹ جے کھلّی کھلّی

اُس بندے دا ناؤں یارو، دُوئیں جہانیں اُچّا
آقاؐ دا ناں لے کے جہڑا ایتھے پاوے جلّی

ناں دَسّے، پر شفقت دا محمودؔ تے سایہ رہندائے
جندڑی ایہدی اُنج تے یارو، دِسّے گل مکلّی

اوہیو بندہ رب دا، جہڑا آقاؐ اَگّے جھُکّے
گل توحید رسالت والی ایتھے آ کے مُکّے

آقاؐ کولے آؤ، تاں جے خالق تائیں اپڑو
کعبے جا کے کیہ لبھناں جے، جے مدینیوں اُکّے

دُنیا ہووے، قبر ہووے، یا پُل ہووے یا محشر!
ہور وی کوئی ہے کہ جہڑا بھار اساڈا چکّے

عربی، عجمی، حبشی، رومی، شامی اَتے حجازی
جو وی ہووے، پارس بن دا، جے اوہ نیڑے ڈھُکّے

ہر بندے لئی دِتّا آقاؐ ایہہ دستور پکّا!
کیہڑے کم کرے تے نالے کیہڑیوں کمّوں رُکّے

اوہناں دی شفقت پاروں اے سب شادابی ساڈی
ورھیا ابر نہ رحمت دا جے، رُکھ رُوحاں دے سُکّے

بھری پرالی عملاں والی جند ڈرالی اُتے
بس دے راہیں پاؤ حیاتی کھاندی پئی ہچکولے

تینوں کیہ محمود، سوا نیزے تے آوے سورج
جہڑا نعتاں پڑھدائے ، آوے ، کمبلی بیٹھاں لُکے

نبیؐ دا نام لیندا رہو، تے لُڈّی پا ، بھڑک یارا
جے آقاؐ کمبلی ہیٹھاں جُرم تیرے لینے ڈھک یارا

میں جا سکّاں گا یا نہیں سوہنے پیغمبر دے ڈیرے تے
ایہو رہندی اے ہر ویلے مرے دل وچ کھٹک یارا

غزل نہیں، نعت کہناواں، جو سا ہواں نال گُھسّی اے
ایہو جہی گل تے نہیں ایہ، جیہیں توں جائی داا ک یارا

خیال آوے گا آقاؐ دا ، بنیرے اُتے کاں بولے
مری سدّھر سُہاگن اے، مل بیٹھی اے سک یارا

خیال اچھا تے ہیں تینوں میں نعت اچ بنھ وی لینا ایں
توں پہلوں ذکر دی بھٹھّی دے وچ کُجھ دیر پک یارا

زمانہ ہوگیا ، دُنیا دیاں راہواں تے چلنا ایں
نبیؐ دے ذکر دی چھاویں بہویں جے جاویں تھک یارا

نبیؐ سوہنے دے روضے وَتے مینوں رج کے تکّن دے
توں عزرائیل ایں، تے جان لینی اُوں، اجھک یارا

جے چاہویں ویکھنا محمودؔ توں سرکارؐ نوں رج کے
تے بُوہا کھول دل دا، نیویں پا تے فیر تک یارا

مَیں بھکھ منگا جے اکھواواں نبیؐ دے در دی خیراتوں
شاہواں دا شاہ بن جاواں نبیؐ دے در دی خیراتوں

کوئی شے ہے اجہی دی، جہڑی اس در توں نہیں لبھدی
جو کُجھ چاہواں، اوہو پاواں نبیؐ دے در دی خیراتوں

در ہے بدّل کرم دے جد، تے رَج رَج جھولیاں بھریاں
سمندراں، نہراں، دریاواں نبیؐ دے در دی خیراتوں

بڑے عرصے توں دُھپاں نے سراں وِچ لائے نیں تنبو
جے پیچ پُچھّو، ملن چھاواں نبیؐ دے در دی خیراتوں

جو کُجھ اپنے خُدا کولوں توں لینا چاؤ ہندا ہے سیں
اوہو لبھدا اے سب ساڈاں نبیؐ دے در دی خیراتوں

تُسیں اینویں بہشت اُل بھجدے رہندے او مرے یارو!
کھوتے ایتھے لے آواں نبیؐ دے در دی خیراتوں

مَرن توں بعد وی اونھاں دی رحمت نے ای کم اوناں
حیاتی پائی اے ساہواں نبیؐ دے در دی خیرا توں!

مرے شعراں دے وِچ کیفیّتاں خالق نے پائیاں نیں
لیا شعراں دا سرناتُواں نبیؐ دے در دی خیرا توں

بڑا ای بوڑ پیندا سی، کرم ہویا تے فِر آ گیا ں
اگست اِچ ٹھنڈیاں واواں نبیؐ دے در دی خیرا توں

زمانے وِچ نہ دُھمے نعت کیوں محمودؔ ہوراں دی
انھاں نُوں چکے گا ناتُواں نبیؐ دے در دی خیرا توں

مقام آقاؐ دا رَب ای جان دائے، ساڈوں پتا کیہ اے
تے فِر تعریف کر سکّاں، مری محمودؔ جا کیہ اے

نگاہواں ساڈیاں نُوں ایہ پچھان اوتی ای کتھّوں سی
نبیؐ سوہنے نے اِی دُسّیا، بھلا کیہ اے، بُرا کیہ اے

خُدا نُوں آپؐ اونھاں ویکھ کے تے ساڈوں دسیا اے
کدی سرکارؐ ناں دسدے، تے کیہ کہندے، خُدا کیہ اے

کسے نُوں فرق دِسدا اے، تے مینوں وی ذرا دَسّے
خُدا دی حمد کیہ اے، اوہدے سوہنے دی ثنا کیہ اے

نہ رب سچے دی، ناں ای اوس دے سوہنے محمدؐ دی
کوئی وی جان سکدا ائے ابتدا کیہ، انتہا کیہ اے

قیامت نُوں مَیں ہتھ پاواں گا نعتاں والے جھولے وِچ
تے فِر پُچھّاں گا، دسّو، گل کرو، جنّت دا بھا کیہ اے

مری جندڑی نبیؐ سوہنے نے کڈھی دُکھ سمنداراں چوں
ایہ بیڑی کیہ، ہوا کیہ، ونجھ کیہ تے ناخُدا کیہ اے

جزا تھوڑی تے نہیں ملدی جے نعتاں کہندا رہنا واں
وکھاوے دی عبادت کیوں کراں مینوں سزا کیہ لے

جدوں خالق نے آپوں آکھنا — محمودؐ چل جنّت
ایہ کُھلسی حشر نوں سب تے جے نعتاں دا صلہ کیہ اے

پاک نبیؐ سرور نُوں بندہ سَورے سہی کداہیں
دُکھ مُصیبت سارے ویکھو ہندے چھائیں مائیں

رُتبہ سب توں اُچّا ملیا، رب اونہاں تے راضی
اِک واری جو نال محبّت پُچھے آقاؐ تائیں

ویکھیں ذرا جے نسبت تینوں کیہ کیہ رنگ وکھاندی
جو آقاؐ دے چاکر نیں، تو نیہوں اونہاں نال لائیں

اینہاں دے بُندیاں دائیں آں دِلوں بچانوں بردا
آپ حضورؐ تے مالک سچّا، دوویں میرے سائیں

رنج، مُصیبت، دُکھ درداں نُوں میتھوں کیہ لبھائیں
ویکھیا جدئیں روضے وَل تے، ہوئیاں ردّ بلائیں

طیبہ والے دے دَر دے کُتیاں دے نال اے اُلفت
عرشاں والا، ویہناں، رہندا اے پریرے کھرک تائیں

بھر یا پُر یا مُڑ کے واپس آوے اپنے گھر نوں
خالی ہتھیں طیبہ پہنچے جہڑا چاہیں چاہیں

میں آقاؐ دے داساں دے داساں دا داس سداواں
ایتھے اوتھے ربّا مینوں ایہو کجھ اکھوائیں

گل تے تاں اے، رات دنیں ایہہ رحمت وسدی دِسّے
ایہہ کوئی گل اے، یاد اوہناں دی آوے سال چھمائیں

اذن حضوری دا آوے گا طیبہ ولّوں مینوں
جے اوتھے محمود اُڑن گے میرے ہاڑے ہائیں

عرب جا پہنچنا سجنا، کوئی سوکھی تے گل نہیں گی
لُوا حسرت دے پَر اُڈنا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

اُٹھاندی یاد وِچ تینوں وی ربّا! یاد گھٹ کرناں
ترے سوہنے دا رنج بنّا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

میں جاگاں مِٹھّی نیندر چوں اوچن چیتی بُلاوے تے
تے دل دا فِر وی ناں رُکنا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

جتھے عرشاں دا سُورج وی نہ اپنی روشنی دیوے
دے طیبہ دا چن رشماں، کوئی سوکھی تے گل نہیں گی

جے ایہ ناں لین دے کافی ادب آداب ہُندے نہیں!
نبیؐ سوہنے داناں لینا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی!

اوہناں جہڑے وی کم توں ٹھاکیا ئے، اوہدے توں رُک جانا
اُمیداں اگے بنھ بنھنا کوئی سوکھی تے گل نہیں گی!

میں اُبھڑ واہ جانا واں مدینے پاک ، سُفنے وِچ
کئی وار ایہ مزہ چکھنا کوئی سَوکھی تے گل نئیں گی

رسول پاکؐ نوں دیکھن دی راہے، ہڑ نئیں ہنجواں دے
میں ڈُو نگھے پانی ایہ جھاگاں، کوئی سَوکھی تے گل نئیں گی

ایہ فضل اللہ دا اے، جِنھوں اوہ چاہوے اوہنوں ملدا اے
نبیؐ دے نام تے مرنا کوئی سَوکھی تے گل نئیں گی

بشر آون نظر، دسّن اوہ ڈُردے پھردے لوکاں نوں
تے ہونا فرنہ پرچھاواں، کوئی سَوکھی تے گل نئیں گی

جے بدّل یاد دا وسّیا تے فِر محمود چووے گی
نظر دی لوتھی نوں لبھنا کوئی سَوکھی تے گل نئیں گی

پھڑا دِتا ای سی مینوں مرے عملاں دے دفتر نے
میں بچیا تاں جے اوہ سرکارؐ خود آئے مدد کرنے

مدینے وگدے نیں الفت دے چونے، پیار دے جھرنے
جھڑے ہو آئے نیں اوتھوں، ایہو دسیا اے اکثر نے

نبیؐ سوہنے دی اکھ ول ویکھ کے رَبّ نے تے تکنے نہیں
اساں گُھٹھڑ گنا ہواں دے جدا وہدے سامنے دھرنے

نبیؐ دا پلّہ چھڈ کے جے خُدا دی سبھال وِچ رُڑیوں !
تے اِنج لگّے گا ای ٹھیڈا، جے توں ڈگّیں گا مُنہ پرنے

اُٹھاندے ناں توں وارن دی ای جے توفیق نہ لبھّی
تے فر سامان اپنے زندگی دے آپاں کیہ کرنے

نبیؐ نے کعبے وِچ رکھّیا تے سارے اوتھوں چُھڈے نیں
کمال اے، کنّاں رُتبہ پا لیا اِک کالے پتھّر نے

کرن گے کیہ، نبیؐ دے عشق دی جنھاں نوں تھوڑ آئی
قیامت نوں جے دُنیا والے ایہ گھاٹے پئے بھرنے

رسولؐ پاک دی توہین دے مُردے نہ لنگ سکدے
گناہواں دے تلار، دے اُتّے آخر ہین ایہ ترنے

میں دسّاں گا جے کول اپنے نبیؐ کیکن بلاوندے نیں
کدی جے ساتھ دِتّا بیلیو! اپنا مقدّر نے

تے فر ہون گے سَوکھے پَینڈے ساڈوں دن قیامت دے
مصائب جے نبیؐ دے عشق دی راہ وِچ پئے جرنے

جے اُس بھوئیں تے پہنچن دی سعادت مِل گئی مینوں!
میں پیراں بھار نہ چلیا ـــــ ٹُراں گا اوتھے سر پرنے

میں کیہ دسّاں، خوشی محمود کِنّی کُو ہوئی مینوں
سُنایا نعت دا اِک شعر کل جد نکّے اختر نے

—

اپنے آپ نوں جو بندے اکھوان مدینے والے دا
اونھاں اُتّے رہندا اے احسان مدینے والے دا

مکّے والے نوں اُس بندے نال محبّت ہو جاندی
عشق رکھے دل اندر جو انسان مدینے والے دا

اکھ وِچ وسنی چاہی دی اے روضے دی چھب ہمیش لئی
دل وِچ ہونا چاہی دا اے ارمان مدینے والے دا

راہ بُھلّے ساں، ساڈوں وی خالق تائیں اپڑایا اے
ساڈے اُتّے کیڈا اے احسان مدینے والے دا

سکّہ جتھّے جتھّے چلدا ئے آقا دا، اونھاں چوں ہے
جنّت نال دا لگّا جیہا ایوان مدینے والے دا

اپنے خالق تے مالک نوں بندیا توں پہچان لویں
جے توں رُتبہ لویں کدی پہچان مدینے والے دا

دسترخوان دے اُتّے توں وی ویہہ ویہہ کھانے نہ کھیں
جے تینوں نہ بُھلّیا ہووے کھان مدینے والے دا

تاہنگ جے او تھے جاون دی محمود رہوے گی دل اندر
اِک نہ اِک دِن بنساں میں مہمان مدینے والے دا

رحیم اپنے لئی، دسّو خُدا را، ہور کیہڑا اے
جے آقا نہیں تے دُنیا وِچ سہارا ہور کیہڑا اے

مدینے دے علاوہ، تے سوا اس پاک روضے دے
کہو، عرشاں توں وی اُچّا چبارا ہور کیہڑا اے

دل اپنا، تے دماغ اپنا، دونّویں روضے دے قُتّے نیں
تے دنّیا وِچ نگاہواں دے نظارہ ہور کیہڑا اے

جنھے سورج نُوں پرتا نیا پچھاں نہ حضرت علیؓ دا ہتے
جنھے مہتاب نُوں کیتا دو پارہ، ہور کیہڑا اے

پتا لگدا اے، اِکوّ ہکّو ہوئے سن اودوں دونّویں
فَکَانَ قَابَ قَوْسَیْنِ اشارہ ہور کیہڑا اے

مدینے، کربلا، اجمیر نہ بغداد جا سکیا!
تے میتھوں وُدھ نکمّا تے نکارا ہور کیہڑا اے

تُسیں بے وسّاں دے کم اوندے او، تے فرسوا میرے
نماناں، نمھو جہانا تے وچارہ ہور کیہڑا اے

جے نظریں آوے، لو دیوے، تے فر کیہ ہور چاہی دا
اوہ روضہ نہیں تے قسمت دا ستارہ ہور کیہڑا اے

رَسُولؐ اللہ دی محبوبیت محمودؔ کیہ دسّاں
خُداوندِ دو عالم نوں وی پیارا ہور کیہڑا اے

ایہ سدھراں، زندگی میری دیاں نیں پچھیاں سیّاں
جے میتھوں پہلاں ای سرکارؐ دے روضے تے جاریاں

نبیؐ سوہنے دیاں تاہنگاں نے ایتھے اپنے گھر پائے
اساں نیں وستیاں اکھّاں دیاں ایداں وسا لئیاں

ایہو چاہی دا اے، گلمے دے اندر جھات تے پائیے
اونھاں کیوں وات نہیں پُچھی، اونھاں ساراں نہ کیوں لئیاں

غلامانِ بلالؓ اندر ترا دی نام آئے گا!
نبیؐ دے عشق دے ناتے، جے توں وی سختیاں سہیّاں

اگلا ایں راہے ٹُریا علمُ الدینؒ ای نہیں سی
اُنھاندے ناں تے واری جان اَج تک عاشقاں کنیّاں

مَیں ویکھاں گا کہ کہڑا شُرطی مینوں ٹھاک سکدا اے
جے سُدھراں میریاں جالی دے وَتّے او تھے ٹُرپیاں

نبیؐ توں بے تعلقی دے پہاڑاں کٹیا جاندا ایں !
انھاندے خادماں چکیاں جدوں اُلفت دیاں کہیاں

کرم دی چھاں اے، تاں دُنیا تے میں بچیا لگا پھرناں
کرم اوہناں دا ناں ہووے تے فر محمودؔ میں نہیں آں

طیبہ چلیے اُٹھ
جا ملیے کوئی گھُٹھ

آقاؐ منّے رہن
توں رُٹھائیں تے رُٹھ

اُوہناں نوں جو بھُلّے
سو جُتّاں دی جُتّھ

ہر گل دی دَسّی
جنھاں سِدھ تے پُٹھ

ریت عرب دی منگے
سُدھراں والا اُٹھ

آقاؐ دے دَر چلیے
اُٹھ او بیبا اُٹھ

طیبہ جے نہ پہنچاں
ملاں کھڑی گُھٹ

گل آقاؐ دی منّیے
ہو جائیے اِک مُٹھ

منگیا نہ جے اوتھوں
کیہ لبھّے گا؟ ٹُھٹھ!

میرے تے ناں کھُلسن کیکن رحمتاں والے بُوہے
آقاؐ نوں ویکھن لئی کھولے اکھّاں والے بُوہے

عربوں جھڑی وا، اوندی اے، اوہدے نال ای جیناں
ہر ویلے کھُلّے رہندے نیں ساہواں والے بُوہے

دل دی کوٹھڑی اندر آقاؐ تشریفاں لے آون
چاواں والیاں باریاں ہے نیں آساں والے بُوہے

رُوحاں وانگوں آقاؐ دے قدماں دی تاہنگ رکھیندے
دل دی کوٹھی، جان دا میحل تے نیناں والے بُوہے

اوہ بندہ تے روضے تائیں کھُلّیں اکھّیں تکّے!
جنھّے کھُلّے رکھّے اپنے، ہنجواں والے بُوہے

سوہنے پاک مدینے والے سائیں دی مرضی تے
بھیڑے جاون تے کھُلّن سب ویلیاں والے بُوہے

یاد کرو تے اوہناں دی وڈیائی جانن لگ پیو
آقاؐ واسطے کھولے گئے سن عرشاں والے بوہے

آقاؐ نے فرمایا، جہڑا نیک اے، اوہو ای وڈا
ڈھونے پینے آخر ساتوں ذاتاں والے بوہے

سوہنے پاک نبیؐ دی جان دی سونہہ کھاہدی اے اوہنے
اللہ پاک نیں خود کھولے نیں قسماں والے بوہے

پہلی نیں مخلوق تے نبیؐ اخیرلے آقاؐ، جیویں
ابداں والیاں ماڑیاں تائیں ازلاں والے بوہے

جو بندے سرکارؐ دا ناتواں عزت نال نہ لیندے
آپاں کھولے اوہناں دے دل آہڈیاں والے بوہے

روح دیاں درزاں چوں آئی وار، جد آقاؐ وَلّوں
ہن کیہ کھلنے محشر تیکر روگاں والے بوہے

اج تیکر محمود آقاؐ نے نہیں بلاوا گھلیا!
بند ای کرنے پے گئے آخر ہاسیاں والے بوہے

اوہدی سوچ، اوس دی جیبھ، اوہدے لفظاں نوں کہواں سوہنا
جہدے بُلّھاں تے آجاوے نبیؐ سوہنے داناں سوہنا

جہڑا نعت اوہناں دی لکھے، قلم اوہو ای ہندا اے
سُچّا، نور دے نال نہاتا دھوتا تے نواں سوہنا

نبیؐ ٹُردے رہے جتھّے، قسم اوتھوں دی کھاہدی سُو
جے لگّا تے خُدا دے دل نوں لگّا اوہ گراں سوہنا

سُہنّن میریاں سوچاں دا کیہ اے؟ یاد آقاؐ دی
نکھر جاون گے اکھر، جے میں سوچاں نوں کراں سوہنا

اُنھاں دے چاکراں دے چاکراں دا جھاڑو چک چاکر
بنیں گا جے تے خالق واسطے ہوویں گا تاں سوہنا

نبیؐ سوہنے دا کوجھا نام لیوا ساتوں چنگا اے
اُنھاں تھوں دُور جو ہویا، دفع چنگا، پر اُنھہ سوہنا

نظر محمودؔ مینوں آوندے سرکارؐ دے جلوے!
میں ویکھاں کیہ اُنھاں تھوں وَدھ کوئی ہویا ای ناں سوہنا

بچیں گا تاں، رہویں گا جے اُنھاں ندی یاد دی چھاویں
ستم دے وار، ورولے کنےّ وی چلدے رہون بھاویں

مرے ماں باپ تے اولاد، دھن دولت تے ایہہ جندڑی
میں ہر اک چیز لائی اے رسولؐ پاک دے ناویں!

زمانے دے غماں دُکھاں لئی اِکو تے نُسخہ اے
جے ناں اونھاں دا جپدا رہیں تے کاہنوں کوئی غم کھاویں

عزیزا! سوچ لے، دُنیا دیاں شئیواں توں کیہ لیناں
ہر اک شے تیری بن جاوے، جے آقاؐ نال دل لاویں

چلو، میں پار نہ لنگھیا تے ڈُباں گا تے سہی آخر
کہ اُلفت دے سمندراں وچوں لنگھدے نیں کوئی ٹاویں

اُچیری بھوئیں توں وگّیں، خدا دا واسطہ تینوں!
ہوائے! جے کدی سرکارؐ دے روضے توں ہو آویں

خُدا خالق تے ایہ مخلوق، ایہ بندے نیں، اوہ مالک
محبّت منگنے آں، پر ہو نہیں سکدے دونویں ساویں

توں سبھناں بھاراں توں ہولا نہ کیوں ہو جاویں گا یارا
کدی جے توں رسولؐ اللہ دی اُلفت دی پنڈ چاویں

ذرا رستہ نہ بھُلّیں، بِنّدھا پہنچیں اوس روضے تے
مرے کلبوت وچّوں پنچھیا جس ویلے اُڈ جاویں!

توں نعتاں کہہ کے اے محمود حقّی عیش کرنا ایں
حیاتی تیری چنگی اے، جو کُجھ چاہویں، اوہو پاویں

باطل دے ہر حملے واسطے کوئی ڈھال ضروری اے
آقاؐ دی رحمت دا اوہلا ای ہر حال ضروری اے

پتا تے آپ وی ہے اوہناں نوں، پر کُجھ عشق تقاضے نیں
اپنے دل دا آقاؐ نوں کُجھ دسنا حال ضروری اے

دس آقاؐ دا پیار خزانہ قلب دے اندر کنّاں ہئی!
جے خریدنی جنّت تے کُجھ پلّے مال ضروری اے

کیوں نہیں ہُندا ناں اوہناں دا شام سویرے بُلّھاں تے
کیہ ذکر اپنے آقاؐ دا بس سال نہ سال ضروری اے؟

دل دی بھوئیں اُتّے چلدائے اُلفت دا ہل نعتاں لئی
ہنجواں دا وتّر وی لیکن ایہدے نال ضروری اے

جے آقاؐ نے ہتھ نہ پھڑیا، ٹُنبیا جاسیں محشر نوں!
اوہناں دا لڑ پھڑ کے اپنا آپ سنبھال ضروری اے

خواب خیال ای ہونا چنگا ہر سوہنّیں دُنیا دا
خواب اِچ وی آوے تے آقاؐ دا ای خیال ضروری اے

جے کُجھ لینا ہووے خالق دے درباروں بندے نے
فیر مدینے والے دے بُوہے تے سوال ضروری اے

آقاؐ نوں محمودؔ نے کرنائیں پیش مدینے اَپڑ کے
جذبے دے شیشے دی تاہیوں سانبھ سنبھال ضروری اے

وکھاندے روضے نوں ویکھن دے جذبے سبزہ ای سبزہ
مرے اندر، مرے آلے دوالے سبزہ ای سبزہ

طواف اِچ رہندی اے رُوح اپنی اوسے سبز گنبد دے
رہوے کیوں نہ مری نظراں دے اگےّ سبزہ ای سبزہ

مریؔ دی مالؔ، تے ہوٹل دا کمرہ، نعت تے شاعر
ہَوا، بدّل تے پنچھی، ٹھنڈ، نغمے، سبزہ ای سبزہ

نظر نیویں کراں تے دِسدا مینوں گنبدِ اخضر!
نظر چُک کے مَیں ویکھاں جھڑے پاسے سبزہ ای سبزہ

مَیں اکھاں بند وی کراں تے طیبہ دا اثر ہندا!
وکھا دیندے نیں ایسراں میرے سُفنے سبزہ ای سبزہ

نبیؐ سوہنے دے ہجروں ملکے نے کالی لئی چادر!
چوہاں پاسے نظر اوندائے مدینے سبزہ ای سبزہ

اُٹھاندی یاد دا بدّل نگاہ وِچ میری وسّیا اے
ذرا ہُن ویکھ میرے دل دے ویہڑے سبزہ ای سبزہ

سوا نیزے تے دھپّوں آوے پیا محشر نوں، ساڈوں کیہ
نظر آوے گا ساڈوں کملی اوہلے سبزہ ای سبزہ !

مرا دل دھڑکدا رہندا اے روضے پاک جاون لئی
وکھالی کیوں نہ دے شاہیں سویرے سبزہ ای سبزہ

نبیؐ دی یاد تے اُنج وی بڑے چھَل چھُلّ کھڑوندی اے
مری آواں نہ آواں، ویکھوں رتے سبزہ ای سبزہ

بہاراں دی عجب کیفیّت اج محمودؔ نے پائی
کرے گل ساوے روضے دی، تے ویکھے سبزہ ای سبزہ

ناں آقاؐ والے کے جے کوئی بندہ رُکھلوئے
پدّھر ہُندے جاون سارے راہ دے ٹبّے ٹوئے

سچّا سائیں وڈّیاندا اے دُوہنیں جہانیں اوہنوں
سوہنے پاک نبیؐ دے ناں دی جھڑا چکّی جھوئے

جے سرکارؐ نہ ہُندے تے فرکُجھ وی نہیں سی ہونا
پاک نبی سرورؐ دے صدقے سارے عالم ہوئے

ویکھ لیا جے، اوہو ہونا جنّت باغ دا مالی !
آقاؐ دے نذرانے نوں جو ہنجو ہار پروئے

حشر دیہاڑے اوہو بندہ یارو کھلیاں پاسی !
سوہنے پاک نبیؐ دیاں گلاں جو کر کر کے روئے

اس خوش بخت لئی ہندائے تیار لباس بہشتی !
جو اس سوہنے ناں والی اِک لمّی پُونی چھوئے

روز قیامت عملاں جس دن سامنے آن کھلونا
جے آقاؐ دی نظر سوّلی نہ ہوئی، تاں موئے

جے بندے او، تاں کیکن نہیں کردے او تعظیماں
پچھساں میں، جد آقاؐ دے دروازے اُتے لگیوئے

شاماں پیاں، رات ہنیری سر تے آن کھلوتی
طیبہ توں محمود نہ اُڈّ سکیوں لوئے لوئے

حال کیہ دساں یاد آقاؐ دے اندر اپنے چالے دا
کئی واری تے پتا نہیں ہُندا مینوں آل دوالے دا

عمل تے جیہو جہے وی ہے نیں، نسبت ساڈی اُچّی
نہیرا ہووے جتّاں وی پیا، ہے یقین اُجالے دا

آقاؐ باجھوں اپنے خالق نوں جس لبھیا ہووے
تاں تے دسّو ایہو جیہے اِک وی اللہ والے دا

اوہناں دی رحمت دا سایہ سب تے ہُندا اکّو جیہا
فرق امیر غریب دا اے تے ناں ای گورے کالے دا

میرے دل دی بھوئیں اُتّے فصل اُگے گی اُلفت دی
کم کیتا اے ہجر نبیؐ دے، یارو، ہل دے پھالے دا

بس آقاؐ دی کمبلی دے سائے دا تصوّر کافی اے
خواہش چھڈّ دی اے، ناں ای چاہیئوں دوشالے دا

پالا رہندا اے عملاں دا، تے گرمی ذکر نبیؐ والی
میرے بارے کیہ کرناں جے ذکر اُنھاں بیایے دا

قسمت دے گھوڑے دیاں واگاں صرف تہاڈے ہتھیں نیں
بدلو حال مرے آقاؐ، محمود جیہے بدحالے دا

اِکو ایہو سَدھر میری، آپؐ دا در ویکھاں
اس تھیں بعد جے ویکھاں کجھ تے موت دا منظر ویکھاں

مدد کرے جے "مَنْ رَآنِیْ" دا فرمان حضوری
ویکھن جوگا ہوواں تے میں خالق اکبر ویکھاں

کدی تے اپنے آقاؐ دی یاداں نوُں سہرے لاواں
اکھاں راہیں کدی تے اپنے جُثّے تے وَرھ ویکھاں

فیر کدی نہ سَونواں، نہ اکھاں نوُں جھمکن دیواں
جے دیدار اجازت پاواں، فیر برابر ویکھاں

پاک نبیؐ سرور دے عشق دیاں راہواں دے اندر
جرنیاں پے جاون تے ہس کے مشکلاں نوُں جر ویکھاں

سینے نال لاون لئی مینوں پئے سدھران فرشتے
میں سر اپنا پاک نبیؐ دی سَردَل تے دھر ویکھاں

مرن توں مگروں ای جے زیارت ہو سکنی اے مینوں
فرچنگا ہووے جے کدھرے جلدی ای مر ویکھاں

پاک نبیؐ نوں سوراں، تے میں صرف اونھاں نوں سوراں
جے توفیق خدا دیوے تے ایہ کم وی کر ویکھاں!

دوہترا پاک نبی سرورؐ دا میرے سر دا سائیں
جد دی نظراں چکّاں میں سرکارؐ دا ای گھر ویکھاں

میرے تے محمود ہمیشہ کرم کماسن مولاؐ
جے میں اپنی بدعملی نوں یاد کراں، ڈر ویکھاں

جو روضے دل جھاتی پاوے
اُس بندے دا مَن نشیاوے

دین دُنی دا سب کجھ پاوے
جیہڑا اُس درگاہے جاوے

رُوح اساں وچ آقاؐ پائی
نہیں تے ساں مٹی دے باوے

طیبہ وچ نہ پہنچن دا اے
جیہڑا سانوں دُکھڑا کھاوے

آقاؐ دی اُلفت دا گُلشن
دِل وچ وحدت پُھل کھڑاوے

آکے فیر مدینے جاسن!
میریاں سدھراں دے مکلاوے

اوہناں باجھوں ہور اے کہڑا
جہڑا ساڈے درد ونڈاوے

— ق —

کون اے جو رُتبے نُوں سمجھے
کون اے جو اوصاف گناوے

گل اوہناں دی حشر نُوں ہونی
ایتھے کون جو گل سناوے

آپ خُدا تعریف کریندا!
مُکدی ایہ محمود مکاوے

دُنیا دے وِچ ایہ گلّاں دی کدھرے نظریں آئیاں ؟
جہڑے دُشمن جانی ہوون، اوہناں نال بھلائیاں

کِنّھے اس دُنیا دے اُتوں جھُوٹ دا بُوٹا پُٹیا !
کس دے قدماں دی دُھوڑ اُتوں صدقے ہون سچائیاں

کِنّھے اپنے در توں خالی کسے نُوں نہیں پرتایا!
ہر منگتے دی جھولی دے وِچ خیراں کِنّھے پائیاں

آقا نے دی سر میرے تے شفقت دا ہتھ رکھنائیں
سدھراں دیاں ایانیاں کاکیاں جے میں کُچھڑ چائیاں

نہ اوہ رہ گئے دین دے یارو، نہ اوہ دُنیا جوگے
دُشمنیاں جنھّاں کم بختاں اوہناں نال کمائیاں

ساڈے جیہے عاماں توں لے کے پیر پیغمبراں تائیں
حشر دیہاڑے اِکّو نال دیاں دیسن سب دُہائیاں

کدی تے ساڈا دی تاں بولے اوس کچہری اندر
جنھّوں والی منظوری دیاں اساں اڈیکاں لائیاں

سوہنے پیغمبرؐ دیاں نعتاں دی محفل دے اندر
ہیں کیہ اوناں ایں، مینوں تے خوش بختیاں گھیر لیاٹیاں

اکھّاں بھار چلاں تے جلدی اُس روضے تے پہنچاں
اکّو اک دُعا اے میری، ایہہ تے مَن لے سائیاں!

کِنھّے مینوں آکھیا، توں وی خُلق شراب نوں چکھ
سدھیائی ڈنگیائی گیتی کِنھّے وکھو وکھ

دُنیا وچ وی اوہناں دا ای سانجھ سہارا سانوں
محشر نوں وی آخر کرنی اوہناں ساڈی پکھ

اُچّے سُچّے لیکھ نیں اوہدے، اوہدے در گا کھڑا
ویکھ لیا اوہناں دا چہرہ جس مومن دی اکھ

پاک نبیؐ ہوراں دے کولوں غائب کہڑی شے ہے
عین ذات نوں ویکھیا جنھّے، ہے اوہناں دی اکھ

خوش قسمت ہے اوہو بندہ، جو اُس در تے ڈگّا
جنھّے کنڈ ولائی رکھّی، اوہدا رہیا نہ ککھ

روضے نوں ویکھن دا آوے خیال جدوں وی مینوں
نال ادب دے بیٹھ کے اپنیاں اکھّاں نیویاں رکھ

دلوں بجانوں جو مَن دا اے پاک نبیؐ سرورؐ نوں
اوہ سبھناں توں اُچّا بندہ، اوہ سبھناں توں وکھ

جس بندے دے دل وچ جلوہ ہے محمودؐ اٹھاندا
کھڑا اے جو جھل سکدا اے اُس بندے دی دکھ

شودائی اوہناں دا جو ہے، میں اوہدی خاک توں صدقے
سیانف ساری اُس گلّے ای گلمہ چاک توں صدقے

رسولؐ پاک دے صدقے ملی اے مینوں ہر اک شے
کراں گا اپنی ہر اک شے رسولؐ پاک توں صدقے

کرے جو روضے جاون دی تمنّا وچ جھڑا بندہ
میں اوہدی جُتّیاں دے تھلّے لگی خاک توں صدقے

سُنہیا اوہناں دی شفقت دا ہر اک ساہ لیوندا اے
حیاتی میری، ساہواں نال چلدی ڈاک توں صدقے

نمانا طیبہ وچ اقبالؒ سی، عرشاں تے لڑدا سی !
میں اُس ہینے توں واری، اوسے ای بیباک توں صدقے

محبّت عرشاں والے نوں وی اوہدی نال ڈاہڈی اے
تے ہویا سدرہ والا دی مدینے پاک توں صدقے

کُجھ اہل بیت نہیں، پر یاری دا رشتہ وی کچّا نہیں
مری جند جان یارو، آقاؐ دے ہر ساک توں صدقے

اُنھاں دی یاد دے ہڑ توں سکھاے نیں جاندے نیں
مری ہر چیز میریاں اکھیاں نمناک توں صدقے

اہدے ماں باپ، تے محمود خود تے اہدا گھر جُھگّا
نبیؐ دے جوڑیاں توں، اونھاں دی پوشاک توں صدقے

جو آقاؐ دے در تے ڈِگے، چڑھے اسماتے اوہوا
سر کڈھویں نیں دُنیا کولوں مُھتو جانے اوہوا

پاک نبیؐ دا دِلوں بجانوں جو بنیا اے بردا
سب توں وَدھ سیانا، یارو، اللہ جانے اوہوا

توں تے میں تعریف کیہ کریے سوہنے پاک نبیؐ دی
رُتبہ میرے آقاؐ والا اِکّو جانے اوہوا

جنھاں توں نعتاں دے یارو پُھل کھانے بن دے
میرے دل دی بَھٹھی دے وِچ بُھجدے دانے اوہوا

کافراں ہار خلاف نبیؐ دے گلّاں اُندے پھر دے
جنّت توں ویکھو تے لبھّن گے پیٹے تانے اوہوا

آقاؐ دے میلاد تے جہڑے اج مٹھیائیاں ونڈدے
کھاسن حشر دیہاڑے آخر کھنڈ مکھانے اوہوا

جے سرکارؐ دی اُلفت والا ناتا ٹُٹ گیو نے
کیہڑے جھڑے ہوئے ہے سن، کھنڈ پُنڈ جانے اوہوا

آقاؐ نوں منّدے آں اج دی اسیں منافقاں وانگوں
حکماں نوں نہ منّن خاطر ہین بہانے اوہوا

توں محمودؔ انجانوں، توں کیہ ربّ رسولؐ نوں جانیں
ربّ نوں جانن آقاؐ، تے آقاؐ نوں جانے اوہوا

سانوں کیہ متاثّر کرنائیں دُنیا دیاں گلزاراں نیں
جو طیبہ دی وا، توں بُھچّن، اوہیو اصل بہاراں نیں

اوہناں دا ناں لین آلے دے قدم چمیندیاں نیں جنّتاں
سُورے نہ جو پاک نبیؐ نوں، بس اوسے نوں ماراں نیں

دل دے اندر ڈاہیا رانگلا چرخہ اپنے جذبے دا
نام نبیؐ دا وِرد کریندیاں چرخے دیاں گھکاراں نیں

طیبہ دے دارُو خانے وِچ، نال محبتاں جاوے سہی
کوہڑیاں کر چھڈیا اے یارو، جنّھوں جگ دیاں پیاراں نیں

ملیاں ہُندیاں اگّے ای اوہ آقاؐ دے نال، چھیڑے سہی
ہر بندے دے اندروا اندر کجھ اجہیاں تاراں نیں

لگراں پُھٹّن، پُھل کھڑ پین، مدینیوں ہُلّا آوے تے
دلاں دے بُوٹے ساڑ سٹّے نیں دُنیا دیاں بہاراں نیں

گلّیں باتیں اُلفت ساری، عملاں تے نہیں سایہ وی
تاں لینے آں، گل نہیں مَن دے، ایہو ساڈوں ماراں نیں

اپنے اندر جھاتی پا کے ویکھ اپنے کرتوتاں نوں !
مَعلُم ہوسی تاں، جے آقاؐ کیوں نہیں لیّاں ساراں نیں

آوے گا محمودؐ نُوں یا نہیں اوتھوں اِذن حضوری دا
دل دے اندر کُجھ نہیں چھڈیا ایہو جہیاں چتاراں نیں

آقاؐ دا غم پالی بیٹھا ناں اِسّ کرکے !
صدقے ہوسن نیں تے خوشیاں اس کرکے

لبھنے نہیں نیں نعت دے موتی ایہدے چوں
شعر تلاء اچ ماراں ٹبیاں اِسّ کرکے !

یاد اوہناں دی بدّل وانگوں وردی اے
نہاتیاں دھوتیاں رہندیاں اکھاں اس کرکے

سوہنے پاک نبیؐ جی نے فرمایا اے !
ربّ نوں وی نیں یارو منّاں اس کرکے

ایسراں تے آقاؐ دے در تے اپڑاں گا !
دھیان دے پنچھی نال نیں اُڈاں اس کرکے

آیا نہیں مدینیوں ہلّا اِسّ واری !
رُتّاں وی نیں سہمیاں اِس کرکے

شاید سوہنے پاک نبیؐ جی مَن جاون !
دُنیا کولوں رُس رُس جاواں اِس کر کے

تُجھے دوڑے عشق نبیؐ دیاں راہواں تے
کھولیاں ذہن اپنے دیاں واگاں اِس کر کے

آقاؐ دی اُلفت دا چوآ وگدا اے !
بھرناں واں اکھاں دیاں جھجھراں اس کر کے

سُن دے نیں محمود اوہ، آخر بوہڑن گے
شام سویرے ماراں واجاں اِس کر کے

محل منارے بہوں دُنیا تے، لکھاں پنڈ گراں
پر اُس روضے دے نال نسبت ہے ناں اوہناں تھاں
توں آقاؐ دے دَر تے ڈِگیں، گل اوہناں دی مَنّیں
تیرے نال محبت کرسی بیلیا! خالق تاں
سروچ تاہنگ سہاگن بیٹھی یاد سندھور لوائی
قلب بنیرے اُتے بولے آساں والا کاں
پچھ پچھ کے ای لے جانا ئیں مینوں جنت وِچ
وا، لگے" تے طیبہ وِچ روزای نچ نچ جاں
چُھٹی ہوئی قسمت اُتے کرنا پیندا اے ماتم
طیبہ کولوں دوری پاروں کالے پیڑے پاں
کھانا پینا گھٹ نہ ہُندا لیکن یارو، سوچو
غم طیبہ توں دُوری والا شام سویرے کھاں
مکے نوں لے جانا جے، تے لے ای جانا بھاویں
طیبہ دی پُچھو تے یارو، سَو سَو واری "ہاں"

اوتھے دی بہشتاں وِچ ہوے نعتاں والی کاپی
حشر دیہاڑے وی میں یارو، گون آقاؐ دے گاں
آقاؐ آکھن، منگ اوسوہنیا! جو لینا ای لے لے
میں اوہناں دے قدماں تھلوں مِٹی چک لواں

ابّا جی نے لنّاں دے وچ آقاؐ دا ناں پایا !
اُنّی سو اُنتالی دے وچ جد میں ہویا ساں !
اپنی گودی دے وچ لے کے ، نال پیار محبّت
دیندی سی نعتاں دی لوری مینوں میری ماں
جنھاں اُستاداں توں پڑھیاں، اوہ دی نجدی نہیں سن
میرے دل وچ پیار آقاؐ دا کیوں نہ کردا تھاں
بیوی بچّے وی میرے نیں آپ حضورؐ دے بردے
اللہ رسی ، اینہاں نوں ناں لگسی کدی ازاں

گھر توں جدوی چلاّں ، مینوں نکّا اختر کہندا
نویاں نعتاں لکھ کے لیونا، ایہ گل بھُلنا ناں
ایہ تے ایہدے بھینان بھائی قسمت والے ہوون
سب دے دلاں تے لکھیا ہو جائے اکوّ اکو ناں

ہر اک سانجھ نبیؐ سوہنے دے نال سوہنے توں واری
ایسا موقع آوے تے محمود دی سو سو ہاں

---

* مصنّف کی مطبوعہ تصانیف

نعت کے موضوع پر

ورفعنا لک ذکرک	(مجموعۂ نعت)	۱۹۷۷ ، ۱۹۸۷
حدیثِ شوق	〃	۱۹۸۲ ، ۱۹۸۶
نعتاں دی اٹی	〃	۱۹۸۵
حق دی تائید	(نعت و منقبت)	۱۹۵۶
مدحِ رسولؐ	(انتخابِ نعت)	۱۹۷۳
نعتِ خاتم المرسلینؐ	〃	۱۹۸۲
نعتِ حافظ	(حافظ پیلی بھیتی کا انتخاب)	۱۹۸۶

دیگر موضوعات پر

تحریکِ ہجرت ۱۹۲۰ ــــ ایک تاریخی تجزیہ	۱۹۸۶
احادیث اور معاشرہ	۱۹۸۵ ، ۱۹۸۷
میرے سرکار صلّی اللہ علیہ وسلم	۱۹۸۷
ماں باپ کے حقوق	۱۹۸۵
اقبالؒ، قائدِ اعظمؒ اور پاکستان	۱۹۸۳ ، ۱۹۸۷
قائدِ اعظمؒ ــــ افکار و کردار	۱۹۸۵
اقبال و احمد رضا ، مدحت گرانِ پیغمبرؐ	۱۹۷۷ ، ۱۹۷۹ ، ۱۹۸۷
راج دُلارے (بچوں کے لیے نظمیں)	۱۹۸۵ ، ۱۹۸۷
ترجمہ خصائص الکبریٰ (از امام جلال الدین سیوطیؒ)	۱۹۸۲
ترجمہ فتوح الغیب (از حضرت غوثِ اعظمؒ)	۱۹۸۳
ترجمہ تعبیر الرؤیا (امام سیرینؒ)	۱۹۸۲
نظریۂ پاکستان اور نصابی کتب (تالیف و ترجمہ)	۱۹۷۱

مؤلف کی زیرِ طبع / غیر مطبوعہ تصانیف

نعت کے موضوع پر

اُردو نعت ـــــ تاریخ و تجزیہ
گنجینۂ نعت (غریب سہارنپوری کا انتخاب)
قرآنِ جمال (حسن رضا بریلوی کا انتخاب)
کلیاتِ کافی (کفایت علی کافی کا ذخیرۂ نعت)
ثنائے محمدؐ (انتخابِ نعت)
فیضانِ رضا
ارمان مدینے والے دا
اُردو کے چند نعت گو
منشورِ نعت

دیگر موضوعات پر

تحریکِ ترکِ موالات
تحریکِ پاکستان ـــ مثبت اور منفی کردار
صُلحائے اُمت
فکرِ اقبال کی جہات
فاروقِ اعظمؓ
ڈھڈ پیڑ (پنجابی انشائیے)
یادِ اسلاف یا تقلیدِ اسلاف
منظوماتِ محمود

دنیا میں نعت کے موضوع پر پہلا علمی و تحقیقی مجلّہ
ماہنامہ نعت لاہور
جس کا ہر شمارہ خاص نمبر ہوتا ہے
صفحات ــــ ۱۱۲ ــــ کاغذ ــــ سفید
طباعت ــــ آفسٹ ــــ سرورق ــــ چار رنگا
حمد، نعت کیا ہے، مدینۃ الرسول صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم، اردو کے صاحب کتاب نعت گو، نعت قدسی، غیر مسلموں کی نعت، عید میلاد النبی صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم، رسول نمبروں کا تعارف، لاکھوں سلام معراج النبی صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم اور دوسرے موضوعات پر خاص نمبر شائع ہو چکے ہیں۔
قیمت
سالانہ ۱۲۰ روپے
فی شمارہ دس روپے
ایڈیٹر راجا رشید محمود
اظہر محمود منیجر "نعت" اظہر منزل
نیو شالامار کالونی۔ ملتان روڈ۔ لاہور۔ کوڈ ۵۴۵۰۰